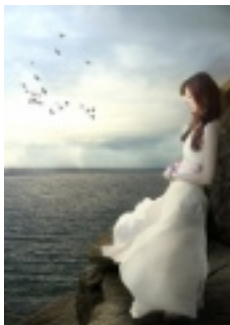

Lãng quên

Contents

Lãng quên	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	7
3. Chương 03	11
4. Chương 04	17
5. Chương 05	23
6. Chương 06	28
7. Chương 07 End	33

Lãng quên

Giới thiệu

Chúng ta đều biết sức mạnh của hồi ức, có đôi khi sáng bóng tựa viên kim cương, có đôi khi lại chỉ n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-quen>

1. Chương 01

Lãng quên (1)

Cho dù tôi có chấp nhận hay không phục đi chăng nữa, tôi cũng chỉ là một người bình thường.

Bởi vì tôi có một gương mặt rất phổ thông. Có một lần đi đến quán cơm cách nhà hai con phố, vừa mới vào đến cửa còn chưa kịp ngồi xuống, ông chủ đã liền nói:

“Lâu rồi không gặp cậu, gần đây có khỏe không?” Tuy rằng tôi thường đi qua quán này, nhưng đây mới là lần đầu tiên vào ăn cơm.

“Rất khỏe” – tôi chỉ có thể nói như vậy.

Ông chủ tiệm không ngừng tìm đề tài để nói chuyện phiếm, tôi chỉ còn có thể ập ứng đáp lại.

Lúc tính tiền ông còn thân tình vỗ vỗ vai tôi, nói lần sau thường xuyên ghé qua nhé.

Một lần khác ở cửa hàng Mc Donalds, bỗng dưng có một anh chàng vẫy vẫy tay với tôi rồi bước lại gần:

“Ha! Không nghĩ là sẽ gặp lại cậu ở nơi này” – Anh ta nói – “Đạo này thế nào?”

“Rất tốt” – tôi chỉ có thể nói như vậy.

Sau đó anh ta bắt đầu thao thao bất tuyệt về cái gì mà trường cũ, cái gì mà chuyện cũ trước đây thế nhưng tôi một chút ấn tượng cũng không có.

Cuối cùng anh ta vì đang vội nên đành chào tạm biệt tôi, trước khi đi còn đưa cho tôi một tấm danh thiếp.

Nhìn cái tên trên đó, tôi căn bản không nghĩ ra anh ta là bạn từ hồi tiểu học? hay trung học? hay phổ thông?

Hay rốt cục là bạn thời đại học?

Xui xẻo nhất là một lần ăn cơm ở nhà ăn, có một cô gái đột nhiên xuất hiện ở cạnh bàn.

Hai mắt cô ấy nhìn chằm chằm vào tôi, tự dưng tôi cảm thấy hơi buồn bực, cũng có chút không biết làm sao.

“Lâu rồi không thấy. Gần đây khỏe chứ?” – Cô nói.

“Tiểu thư, tôi...”

“Ba” một tiếng, tôi còn chưa có nói xong, má phải đã trúng một cái bạt tai.

“Anh dám gọi tôi là “tiểu thư”! Mới vài năm không gặp mà anh đã dám quên tên tôi rồi sao?”

“Tôi...”

“Không cần giải thích! Tôi một câu cũng không muốn nghe!”

“...”

“Anh hiện tại không có lời nào muốn nói sao?”

“Là cô bảo tôi...”

“Anh còn muốn giải thích cái gì?”

“Tôi...”

“Tôi cho anh một cơ hội cuối cùng, anh thật sự không có điều gì muốn nói với tôi sao?”

“Tôi...”

“Ba” một tiếng, má trái của tôi lại trúng tiếp một cái bạt tai nữa. “Tôi không nghe, tôi không nghe, tôi không nghe...” Cô hai tay che mặt, khóc lớn chạy đi.

“Cho dù anh nói cái gì đi nữa, tôi cũng sẽ không tin đâu, cũng không để anh thương hại tôi.”

Nhìn bóng cô ấy rời đi, tôi đưa tay xoa xoa hai bên má, căn bản vẫn không nghĩ ra cô ấy là ai.

Từ đầu đến cuối, tôi một câu cũng chưa nói xong đã trúng hai cái bạt tai.

Tiểu thư à, là cô thương hại tôi đó.

Có người nói, trên đời này giữa bao nhiêu người sẽ có ba người giống nhau như đúc, nhưng tôi thật sự không thể tin lại có loại sự tình này. Cho dù có, tôi cũng không tin là nó lại phát sinh trên chính bản thân mình.

Cũng không phải là viết tiểu thuyết hay đóng phim, sao mà trùng hợp nhiều như vậy chứ?

Giải thích một cách logic nhất, hẳn là tôi có một gương mặt khá phổ thông. Vì vậy mà tôi luôn nhắc nhở mình, lần sau nếu có gặp lại tình huống như vậy, để tránh gây ra thảm án, nhất định thật nhanh chóng nói với bọn họ là tôi không phải người họ đang tìm.

Không biết hai người giống tôi kia hiện tại đang làm cái gì, còn tôi thì rất bình thường. Tốt nghiệp đại học sau đó nhập ngũ hai năm, xuất ngũ liền đến Đài Bắc công tác. Liền đó vì cảm thấy Đài Bắc thật xa lạ, ba tháng sau trở về Đài Nam làm việc, làm từ đó cho đến giờ tính ra cũng được sáu năm.

Tôi hiện tại vẫn độc thân, không có bạn gái, cũng không có bạn trai. Cuộc sống đơn giản, kết giao đơn thuần, không có gì đặc biệt mê mẩn hay hứng thú.

Nếu nhất định muốn tìm ra chỗ đặc-biệt của tôi, đại khái có thể xem như là trí nhớ không tốt lắm.

Trí nhớ tôi không tốt.

Tôi đã nói rồi sao?

Có thể đã nói rồi, nhưng tôi thật sự không nhớ rằng đã từng nhắc qua.

Nếu bạn không để ý, cũng không ngại phiền, xin cứ để cho tôi nhắc lại lần nữa: Trí nhớ tôi không tốt. Tôi không phải bẩm sinh đã như thế, thực ra hồi bé còn rất thông minh. Tuy rằng mất rất ít công đọc sách, nhưng thi cử thành tích lại rất cao, có thể thấy được trí nhớ khi đó của tôi hẳn là khá tốt.

Cho đến tận chuyện ngoài ý muốn sau này, trí nhớ tôi mới bắt đầu kém đi.

Kỳ thực thì cũng không đến nỗi gọi là “ngoài ý muốn”, chẳng qua là một trận đánh nhau mà thôi.

Lại nói tiếp, tuy rằng có chút mất mặt, bởi vì, tôi không phải đánh nhau với một thằng nhóc hư hỏng, cũng không phải ẩu đả cả đám người. Mà là cùng sống mái một trận với một cô nhóc hung dữ.

Vì sao mà đánh nhau, và cô ta như thế nào, tôi đều nhớ không rõ.

Bởi vì trí nhớ của tôi không tốt.

Tôi đã nói rồi sao? Tuy rằng trí nhớ không tốt, nhưng so với chứng hay quên vẫn còn chút khoảng cách.

Kiểu như vừa rời giường đã liền không nhớ nổi ngày hôm qua ở đâu, làm cái gì? Có giết người không hay mới từ sao Hỏa trở về, một chút cũng nhớ không ra.

Không biết là bạn đã trải qua chuyện này chưa, có khi vừa tỉnh dậy sau mộng thì vẫn còn nhớ được chi tiết của mộng, nhưng rời giường một chút lại chỉ còn nhớ hình dáng giấc mơ, ăn xong bữa sáng thì quang cảnh trong mơ cũng hoàn toàn biến mất.

Chỉ biết đã từng trải qua giấc mộng. Nói đến nằm mơ, sau sự cố này, tôi thường hay mơ một giấc mộng.

Trong mộng có một cô gái nhìn tôi hỏi: “Đau không?”

Sau đó chậm rãi vươn tay tựa hồ muốn xoa đầu tôi, nhưng giờ đến giữa chừng liền buông thông.

Ở trong mộng hình dáng và khuôn mặt cô ấy cũng rất mơ hồ, tôi chỉ có thể nhìn thấy rõ ràng đôi mắt của cô ấy.

Ánh mắt của cô ấy vừa chăm chú lại có chút bi thương, có khi còn đọng nước.

Cho dù mơ bao nhiêu giấc, trong mơ vẫn là cô gái cất tiếng hỏi: “Đau không?”, thanh âm và ngữ khí đều giống nhau như đúc, hẳn là cùng một người.

Nhưng cô đối với tôi đều không có chút ấn tượng.

Tôi cũng không rõ vì sao lại mơ giấc mơ này, hơn nữa còn mơ nhiều lần như vậy.

Tôi vô cùng buồn bực, sao cô ấy lại hỏi tôi: “Đau không?” vậy chứ.

Nói đến “Đau”, thực ra tôi cũng có nghĩ đến một người, cô ấy tên là Lị Vân.

Bạn có từng nghĩ rằng nếu rầy tàn thuốc lên gạt tàn, gạt tàn sẽ đau? Khi mặc quần áo dệt kim bạn có cảm nhận được quần áo đau?

Lị Vân chính là loại người có thể cảm thấy nỗi đau của gạt tàn và quần áo.

Tôi sống ở một khu dân cư gồm ba nhà A, B, C hợp với nhau thành một khu cao 20 tầng. Ở đây có đến hơn hai trăm hộ sinh sống. Tôi sống ở nhà C tầng 17. Còn Lị Vân sống ở khu A, nhà có mở một cửa hàng nhỏ, nhưng lần đầu gặp mặt của hai chúng tôi lại không phải ở nơi này.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, là ở khu hội sở đang tổ chức ngày hội thịt nướng.

Lần đó hội được tổ chức ở ven hồ, ước chừng có tầm 100 người tham gia.

Vừa khéo tôi và Lị Vân ở cùng một tổ.

Tổng quan hội là như vậy, người phụ trách thì vội vàng nướng thịt, trẻ con và những người còn lại thì phụ trách ăn.

Tôi là thuộc loại trẻ con và những người còn lại này.

“Cậu có biết người ta mổ heo thế nào không?”

Tôi ngừng việc nhai nuốt miếng thịt trong miệng, quay đầu vừa vặn đối mặt với Lị Vân.

Ấn tượng đầu tiên của tôi về Lị Vân là sạch sẽ, bất luận là diện mạo hay quần áo. Giống như bầu trời quang mây hay là như công chúa Bạch Tuyết.

Tôi không nghĩ là cô ấy sẽ nói chuyện với tôi, đành chỉ mỉm cười, tiếp tục công cuộc nhai nuốt.

“Thông thường là sẽ dùng một cái ống tiêm, sau đó đâm vào bụng con heo, heo vừa sợ vừa đau, rống lên thảm thiết, sau đó phun máu mà chết” – Cô chăm chú nhìn tôi, nhàn nhạt nói.

Tôi xác định là cô ấy đang nói với tôi, nhưng thật sự rất khó để trả lời vấn đề thâm thúy này, cho nên đành phải giả chết.

Nhưng mà, sau vụ thịt lại đến vụ máu me.

“Cậu có biết làm sao mà lại có máu đông trên mặt bát tiết này không?” – Cô tiếp tục hỏi.

“Đại khái thì nó vẫn là cục máu đông còn gì” – Tôi nói.

Cô gật gật đầu, mặt không có chút biểu tình, nói: “Cậu có cảm thấy sự bi phẫn của con heo không?”

“Sao cậu lại nói những thứ đó vào lúc này chứ?” – Giọng điệu tôi cũng vô cùng bi-phẫn.

Cô ấy nhìn tôi, khuôn mặt ẩn chút nét cười, đôi mắt đảo qua đảo lại hai vòng, nói: “Tôi chính là tìm đề tài để nói chuyện phiếm với cậu thôi.”

Tôi bỏ lại miếng tiết vào đĩa thịt nướng, đưa tay khều khều mấy khúc Lạp Xưởng. Cầm lấy một khúc ngò, tôi nói: “Như vậy thì cậu thà không nói còn hơn.”

Cô không nói tiếp, chính là chỉ dùng ánh mắt liếc tôi một cái.

Vì bản tính tự tôn của đàn ông, tôi cũng không mở miệng nói thêm gì.

Thời gian theo khúc Lạp Xưởng trôi vào bụng tôi, rốt cục chỉ còn lại khúc ngò.

Tôi đứng lên, làm bộ đi xung quanh một lát, nhưng tầm mắt thì không rời đĩa thịt, căn lúc cô ấy không để ý, sử dụng chiêu sét đánh không kịp bịt tai cướp lấy đĩa thịt trên bàn.

Tuy nhiên, đợi hồi lâu vẫn thấy cô như cũ ngồi bên cạnh bàn thịt nướng. Tôi mất đi cơ hội trong đau khổ, đành phải hỏi:

“Cậu sao lại nói chuyện với tôi?” “Bởi vì ánh mắt cậu luôn nhìn ở phía xa” – Cô trả lời.

“Nhìn phía xa?” – Tôi nghi hoặc hỏi lại – “Như vậy là phạm pháp sao?”

“Không” – Cô nói – “Tôi chính là cảm thấy, cậu đang nỗ lực nhớ lại những chuyện đã từng quên.”

Cô khẽ ngẩng đầu lên, tầm mắt tựa như một mũi tên, xuyên qua mặt hồ đến tận bờ bên kia.

“Tuần trước công ty tôi có đợt kiểm tra sức khỏe” – Tôi cười cười – “Bác sĩ nói tôi nhãn áp(*) quá cao, phải tránh đọc sách trong thời gian dài, tốt nhất nên nhìn xa nhiều hơn”

(nhãn áp cao: bệnh về mắt do áp suất trong nhãn cầu tăng cao, có khả năng gây ra chứng mù mắt) “Thì ra là thế”

“Vậy cậu còn muốn nói chuyện với tôi nữa không?” “Đó không phải là vấn đề.” – Cô nói. “Vấn đề là cậu còn muốn nói chuyện với tôi không cơ.”

“Vì sao không?”

“Cậu không biết tôi là quái nhân phải không?”

“Không có.”

“Nói dối sẽ đoán mệnh đó.”

“Cậu thật đúng là quái nhân” – Tôi lập tức sửa lại.

“Nói chuyện phiếm với cậu thật thú vị” – Cô nói.

“Thú vị?”

“Ừ.” Cô gật gật đầu: “Thu hoạch cũng rất nhiều?” “Thu hoạch cái gì chứ?”

“Tóm lại, nói chuyện phiếm với cậu khiến tôi cảm thấy rất vui.”

“Nói dối sẽ đoán mệnh.”

“Đúng là rất vui.” – Cô nở nụ cười.

Tôi quay người nhìn đĩa thịt nướng, do dự ba giây, sau đó âm thầm thở dài, vẫn là cảm lấy khúc ngo. “Kì thực ngo cũng sẽ đau đó.” – Cô nói.

“Này, rốt cục là cậu muốn thế nào?”

“Tôi chính là tìm đề tài nói chuyện phiếm với cậu thôi.”

“Tôi đang vội” – Tôi nói – “Nếu cậu theo tôi để nói chuyện phiếm thì ngàn vạn lần đừng có tìm đề tài nữa”

“Vậy thì làm cái gì bây giờ?”

“Cậu chỉ cần nói: Tôi muốn nói chuyện với cậu là được rồi”

“Hiểu.” – Cô cười cười.

“Cậu cũng ăn chút gì đi.” – Tôi rất ngạc nhiên thịt nướng có gì mà đau chứ.

“Tôi không đói bụng” – Cô lắc đầu – “Tôi ăn xong mới đến.”

“A?” – Tôi có chút buồn bực – “Vậy cậu tham gia hội thịt nướng này làm gì chứ?” “Tôi muốn bắt đầu lại một lần nữa” – Cô nói.

“Bắt đầu lại một lần nữa?”

“Ừ.” – Cô gật gật. Tôi thật không hiểu thịt nướng và việc bắt đầu lại thì có quan hệ gì chứ, không khỏi lại nhìn cô ấy một cái. “Kỳ thực cậu không cần quá để ý đến lời nói của tôi” – Cô nói.

“Gì cơ?”

“Bởi vì tôi là quái nhân mà.” – Cô nở nụ cười, có vẻ thực sự rất vui

Đầu thu trời còn khá nóng, thịt nướng đã mau chóng hoàn tất, cả đám người đều ngồi dưới một tán cây rộng nói chuyện phiếm.

Tôi chọn một góc yên tĩnh, vừa ngồi xuống đã thấy cô ấy đứng ngay trước mặt.

“Mát mẻ quá nhỉ.” – Cô nói.

“Đúng vậy” – Tôi nói – “May mà có cái cây này.” “Nhưng cậu có nghĩ rằng, cây cối trực tiếp đón nhận bức xạ mặt trời sẽ rất đau?”

“Không” – Tôi nói – “Tôi nghe cây nói rằng: chiếu đi chiếu đi, cứ chiếu vào ta đi, thật thích nha.”

Cô ấy đầu tiên ngậy cả người, sau đó liền nở nụ cười.

“Thật xin lỗi, tôi không nên kiếm chuyện nữa” – Cô nói – “Tôi cùng cậu nói chuyện.”

Tôi hơi dịch về bên trái, cô nói một tiếng cảm ơn, sau đó ngồi phía bên tay phải của tôi.

“Tôi tên là Tô Lị Vân, cứ gọi tôi là Lị Vân” – Cô dùng khăn giấy nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán – “Tôi ở tầng một mở một cửa hàng ăn nhẹ.”

“Mới khai trương sao?” – Tôi nói – “Tôi không nhớ ở tầng một có quán ăn nhẹ nào cả.”

“Khai trương hai tháng rồi.”

“A?”

“Cậu đi ra ngoài, bình thường đi hướng bên phải.” – Cô nói – “Mà quán của tôi lại ở phía bên trái.”

“Thì ra là thế.”

“Hai tháng qua, cậu tổng cộng đi qua quán của tôi 6 lần”

“6 lần?” – Tôi hơi buồn bực – “Sao cậu biết?” “Có một lần cậu dừng lại xem biển hiệu, hai lần vừa đi chậm lại vừa nhìn.”

Liếc mắt một cái, cô không trả lời nghi vấn của tôi, mặt mỉm cười tiếp tục nói:

“Ba lần còn lại, cậu đều là vừa đi vừa nhìn về phía trước.”

“A” – Tôi càng buồn bực – “Cậu...”

“Tôi tên là Tô Lị Vân” – Cô nói, “Cậu đối với cái tên này không có cảm giác đặc biệt gì sao?”

“Không có” Tôi lắc đầu, “Bất quá tên của cậu cả ba chữ đều là tên các loại cây cỏ, hẳn là cậu rất thích hoa lá đi.” (*)

“Cậu nhớ lại thử xem, xem có nhận ra tôi không?” Cô chăm chú nhìn tôi, ánh mắt ôn nhu lại mang theo chút chờ mong thậm chí là khẩn trương.

“Tôi có một gương mặt khá phổ thông đấy.” Tôi nhớ lại kinh nghiệm những lần trước đây, nhanh chóng đưa hai tay ôm má. “Không biết cậu nhầm tôi với ai, nhưng tôi chắc chắn không phải người kia đâu.”

Cô vẫn như cũ chăm chú nhìn tôi, một lúc sau tựa hồ nhàn nhạt thở dài.

“Rảnh thì hoan nghênh đến tiệm chúng tôi.” Cô nói.

“Được.” Tôi gật gật đầu, hai tay vẫn ôm lấy gò má.

Cô ấy đứng lên rời đi, được ba bước lại quay đầu nhìn tôi cười, sau đó mới quay người đi thẳng.

Lúc lên xe về nhà, Lị Vân và tôi lại ngồi cùng một xe. Tôi thấy cô nói chuyện với rất nhiều người, quan hệ có vẻ tốt, không giống như tôi, ngồi ở cuối xe tự kỉ cùng cái cửa sổ.

Xe trở lại khu nhà, tôi cuối cùng cũng xuống xe. Chân trái vừa mới bước được một bước, thoáng thấy Lị Vân đang đứng ở cửa xe.

“Khi nào muốn thì đến nhé.” Cô nói.

.....

2. Chương 02

Tuy rằng có chút tò mò với quán của Lị Vân nhưng mãi đến hai tuần sau khi kết thúc ngày hội thịt nướng tôi vẫn không ghé qua được.

Bởi vì cứ mỗi khi bước ra cổng liên khu, tôi lại muốn rẽ sang hướng đi làm phía bên phải, thậm chí xe máy cũng để sẵn bên phải. Tôi rất khó “nhớ ra” phải quẹo trái đến cửa hàng của cô ấy.

Tận khi chiều muộn của ngày cuối tuần tôi mới bước chân vào quán.

Chiều hôm đó tôi ra ngoài mua vài thứ lặt vặt, vừa bước ra sảnh ở tầng một liền nghe thấy có tiếng gọi: “Thái tiên sinh!”

Tôi quay đầu lại thì không thấy ai, mãi lúc sau mới thấy thím Lý chạy tới.

Nói như người Đài Loan thì: “Người chưa tới, tiếng đã tới trước.”

Thím Lý là trưởng ban quản lí khu, chồng mất sớm, thím tự mình nuôi hai đứa con nhỏ.

Giọng thím đặc biệt cao, thế nên hiện tại còn phụ trách luôn cả bè cao trong ban đồng ca nghiệp dư.

Nghe nói nguyên bản giọng của thím rất trầm, nhưng khi sinh con do bị đau nên nằm trên giường bệnh kêu khóc rất to. Kết quả sinh xong, giọng của thím cũng biến thành nữ cao luôn.

Hơn nữa thím còn sinh hai lần, núi cao còn có núi cao hơn, vì thế thanh âm phải nói là rất cao đi.p>

“Có việc gì ạ?” – Tôi mỉm cười về thiện ý.

“Cậu chưa nộp phí quản lí của tháng trước.” – Thím nói.

Tôi ngưng ngưng, mặt hơi cứng lại, “Cháu quên mất.”

Vội chạy đến phòng quản lí đóng tiền phí quản lí tháng trước. Vừa nhận tiền thừa, lại nghe thím nói:

“Thuận tiện thì phí tháng này cũng đóng luôn đi.”

Tôi quay lại nhìn, quả nhiên vẫn là thím Lý đứng ở cách 30 mét dùng miệng chỉ đạo.

Đóng xong phí tháng này ví cũng hết sạch, đang muốn lên tầng lấy ít tiền thì bên cạnh đột nhiên xuất hiện một cô gái. Tôi nhìn cô một cái, quả thật cảm thấy có chút quen mắt.

“Ồ, thịt nướng, tiếng heo kêu cùng máu tươi” – Cô nói.

“À, xin chào”, tôi nhớ ra rồi “Cậu cũng đến đóng phí quản lí sao?”

“Không, tôi đến xem cậu”, cô nói, “Tiếng của thím Lý toàn bộ tầng 1 đều có thể nghe thấy được.”

Tôi có chút ngưng ngưng, không biết phải đáp lại thế nào đành phải xấu hổ cười cười.

“Còn nhớ tên tôi chứ?” Cô hỏi.

“Ừ...” tôi ngẫm nghĩ một chút, “tôi nhớ tên của cậu cả ba chữ đều là tên cây cỏ.” Trong đầu tôi hiện ra “Lị Vân”, nhưng họ của cô ấy thì tôi lại quên mất, chỉ biết cũng là tên một loại cây gì đấy.

“Thái” tuy rằng cũng liên quan đến cây cỏ đi (Thái: một loại rùa lớn – ý ở đây là rùa ăn cỏ? =.=) nhưng cô hẳn không phải họ Thái giống như tôi. Nếu cô ấy mà họ Thái thật thì tôi phải nhớ rất rõ rồi. “A!” tôi suy đoán, “Hoa Lị Vân tiểu thư, xin chào xin chào!”

“Tôi tên là Tô Lị Vân, cứ gọi là Lị Vân” – cô cười nói.

Tôi cảm thấy thật xấu hổ, đang muốn giải thích là trí nhớ tôi thật sự không tốt lắm thì cô lại nói tiếp:

“Đến quán của tôi chơi đi.”

“Thế nhưng tôi hình như phải giải quyết một việc.” Tôi nói.

“Hình như?”

“Bởi vì hiện tại tôi đã quên là việc gì rồi.”

“Cứ vào quán đi đã”, cô nói, “ngồi xuống từ từ nghĩ.”

Cô nói xong liền xoay người đi ra cổng xã khu, tôi nghĩ một chút bèn bước theo.

Ra cửa đi về bên trái khoảng 20m đã đến quán của Lị Vân.

Xung quanh quán có rất nhiều cây to, trước cửa là một khu vườn nhỏ trồng nhiều loại hoa cỏ.

Tôi ngẩng đầu nhìn thoáng qua bảng hiệu, quán có tên là «Lãng quên».

Theo lời cô ấy thì tôi đã nhìn thấy cái tên này trên hai lần rồi, nhưng mà một chút ấn tượng cũng không có.

“Tên quán có chút kì quái”, tôi nhận xét. “Tôi vốn muốn đặt là «Quên mất» cơ.” Cô nói. (Dịch đại đó =.=)

“«Quên mất»?” tôi nói, “Tên này lại càng quái hơn. Vì sao lại muốn lấy tên thế chứ?”

“Nếu tôi hỏi cậu, cậu có nhớ tên quán của tôi là gì không? Như vậy bất kể cậu có nhớ hay không, cậu đều trả lời là: Quên mất!” cô trả lời, “Đây là cách đặt tên quán hay nhất còn gì.”

“Tại sao...”

“Tại vì tôi là quái nhân mà.” Lị Vân cười cười, cắt ngang câu hỏi của tôi sau đó đẩy cửa vào.

“Xin mời!” Cửa vừa mở là bên phải, còn cửa bên trái là quầy bar kéo dài đến giữa phòng. Bức tường chính diện đặt một bể cá dài tầm ba thước, trong bể phải có đến hơn năm mươi con cá khổng tước cùng cá đèn lồng (cá khổng tước: cá bảy màu), rong rêu rậm rạp xanh tốt còn tô điểm vài chú cá hồng.

Còn lại xung quanh tường treo vài tấm ảnh, cỡ khoảng chừng trang giấy A4.

Có thể là hiện tại còn sớm, trong quán không còn khách nào khác. Tôi chọn chiếc ghế trong cùng phía bức tường bên phải ngồi xuống, nhìn những bức ảnh được treo trên đó.

Cô đặt cốc nước trước mặt tôi, sau đó đưa ra quyển Menu, nói:

“Sắp đến giờ ăn tối rồi, chọn món đi.”

Nhìn ảnh trên Menu, tựa hồ đều là những món đơn giản mà tinh tế.

Tôi phát hiện ở phía dưới bên phải có ghi “Sườn cừu ngũ vị – giá đặc biệt”, liền nói:

“Vậy sườn cừu ngũ vị đi.”

Cô nhận lại quyển menu, đem tờ giấy dán giá đặc biệt xé đi.

“A, cậu làm sao...” Tôi cực kì kinh ngạc.

“Sườn ngũ vị đặc biệt chuẩn bị cho cậu.” Cô nói.

“Vì sao?”

“Vì tôi là quái nhân.” Cô cười cười.

Cô đi tới quầy bar nói một chút với cô nhân viên đứng sau quầy, rồi sau đó tiếng lại chỗ đối diện với tôi ngồi xuống. “Tôi muốn nói chuyện với cậu.” Cô nói.

“Được.” “Cậu đã nhớ ra là phải giải quyết chuyện gì chưa?”

“Đang cố gắng.”

“Từ từ nhớ lại, đừng sốt ruột.” Cô hỏi tiếp: “Quán của tôi như thế nào?”p>

“Quán này không tệ” , tôi nói, “bể cá rất đẹp.”

“Thật chứ?” Cô vui vẻ, “Vây sau này phải nhớ ghé qua nhé.”

“Được.”, tôi gật gật đầu, “nếu như “nhớ ra”.”

Cô ý vị thâm trường liếc mắt nhìn tôi nói, “Tôi sẽ cố gắng giúp cậu “nhớ ra”.”

Tôi cảm thấy cô lại chuẩn bị nói ra những lời kì quái, liền đứng dậy:p>

“Nếu không ngại, tôi có thể tham quan một chút không?”

“Mời.” – Cô cũng đứng lên.

Tôi chậm rãi đi lại, xem xét những bức ảnh trên tường, hầu hết đều là những bức ảnh chụp cuộc sống hằng ngày, hết sức bình thường.

Có những cảnh, như xe đạp, hội trường, cửa hàng 7/11, bệnh viện, tiệm cà phê cạnh công viên. Cũng có ảnh chụp một nhóm mười mấy người đang chèo thuyền ba lá.

Còn có bức chỉ chụp bóng lưng của một anh bộ đội.

“Bức ảnh này nhìn thật quen mắt.” – Tôi chỉ vào một bức ảnh chụp đám người đứng ở bên hồ. “Đó là ảnh chụp chung ở hội thịt nướng lần trước.” Cô chỉ vào người đứng ngoài cùng phía bên phải.

“Cậu xem ai đây?”

“Ồ?” Tôi kẻ sát mặt vào tấm ảnh. “Kim Thành Vũ cũng tham gia hội thịt nướng sao?”

“Cậu lại làm trò rồi.” Cô nói. “Đó là cậu mà.”

“Lâu lắm không nhìn thấy ảnh của chính mình.” Tôi nói, “không nghĩ tới là tôi lại giống Kim Thành Vũ đến thế.”

“Tôi thì thấy cậu khá giống với Lưu Đức Hoa đó.”

“Chính xác.” , tôi gật đầu, “chỉ có thể nuốt lệ thừa nhận: cậu nói quả không sai.”

.....

Bức tường bên trái có treo một cái giá sách ba tầng bằng gỗ, nhưng trên đó ngay cả một cuốn sách hay tạp chí cũng không có.

“Giá sách không đặt thứ gì sao, đây cũng là một loại cảnh giới a.” Tôi nói.

“Cậu có nhớ ở hội thịt nướng tôi đã nói: trò chuyện với cậu cậu thu hoạch được rất nhiều không?” Cô hỏi.

“Quên mất.” Tôi có điểm xấu hổ.

“Khi đó cậu nói cho tôi biết, nhân áp của cậu quá cao. Đây chính là thu hoạch của tôi.” Cô cười cười, “Nếu đã biết cậu nhân áp quá cao, để tránh đọc sách trong một thời gian dài, nên tôi đã mang toàn bộ sách cất đi, tránh không cho cậu xem.”

Vừa lúc nhân viên mang cừu ngũ vị ra đặt lên bàn, tôi liền quay về chỗ ngồi.

“Xin hỏi ở đây không có dao nĩa sao?” Tôi nhìn quanh bàn, chỉ thấy có đũa và thìa.

“Không có.”

“Hả?”

“Ngoại trừ món đặc biệt này ra, còn lại đều là món Trung Quốc, không cần dao nĩa.”p>

“Nhưng mà...” tôi nhìn khối thịt cừu, không biết bắt đầu từ đâu.

“Cậu không cảm thấy dùng dao cắt hay dùng nĩa đâm vào khối thịt cừu này, cừu sẽ đau đớn sao?”

Tôi mở to hai mắt nhìn cô, không biết phải nói gì.

“Răng cậu rất sắc đó.” Cô cười cười, “Cậu có thể trực tiếp dùng răng xé da ra.”

“Làm sao cậu biết?”

“Bởi vì tôi là quái nhân mà.” Tôi thăm thở dài trong lòng, xem ra không thể làm gì khác hơn là dùng hai bàn tay khéo léo cùng hàm răng sắc nhọn này rồi. “Tôi có thể ăn cùng cậu không?” Cô hỏi.

“Ăn cùng tôi?”

“Đúng thế.” Cô nói, “Chỉ đơn giản là không muốn để cậu phải ăn một mình.”

Tôi thoát tiên ngăn người, sau đó lập tức gạt đầu.

Cô có vẻ rất vui, đi tới quầy bar lấy thêm một phần nữa rồi quay lại chỗ ngồi.

Lúc ăn chúng tôi rất yên lặng, không ai nói chuyện với ai, cô ấy quả nhiên là chỉ ngồi ăn cùng tôi.

Lần lượt có thêm hai khách nữa bước vào, nhưng cô không có đứng dậy, cũng không ngừng việc ăn cơm, căn bản không giống như chủ quán.

Khi tôi ăn xong, cô mới mở miệng hỏi một cậu: “Ăn ngon chứ?”

“Có vị bạc hà mát mát, hương liệu cũng rất đậm, mùi này cũng với mùi thịt dê quả là tuyệt phối.” tôi nói, “Ăn rất hợp.”

“Có muốn dùng cà phê không?” Cô lại cười hỏi.

“Tôi nhớ trong quyển Menu hoàn toàn không có cà phê mà.”

“Không vấn đề.” Cô đứng lên, “Tôi mời cậu một tách.”

Cô trở lại phía quầy bar, lấy ở trong tủ lạnh ra một cái bình, tôi nghĩ hẳn là cà phê đá. Tuy rằng tôi bình thường chỉ uống cà phê nóng, bất quá chủ nhà mời thì khách cũng không nên bắt bẻ.

Lát sau, cô mang ra hai tách cà phê, đặt một tách trước mặt tôi.

Tôi lập tức bưng cà phê lên, bên tai nghe được tiếng cô kinh hô một tiếng, thì cà phê đã trôi đến cổ họng rồi.

“A!” Tôi nhanh chóng bỏ cà phê xuống, phẩy phẩy đầu lưỡi, “Sao lại là cà phê nóng?”

“Tôi không nói là cà phê đá mà.”

“Nhưng mà...”

Lưỡi có chút phồng, tôi nói còn chưa hết câu lại lấy tay phẩy phẩy.

Cô hoảng hốt chạy về phía quầy cầm đến một khay đá, tôi liền lấy một cục nhét vào miệng.

“Đau không?” Cô chăm chú nhìn tôi.

Tôi cảm thấy hoảng sợ.

Thanh âm cùng ngữ khí của cô ấy, thậm chí cả ánh mắt đều rất quen thuộc.

Đó chính là cô gái trong giấc mộng lâu nay của tôi.

Tôi kinh ngạc không nói nên lời.

Đến khi cục đá trong miệng tan hết tôi vẫn chưa mở miệng nói. Cô cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng chăm chú nhìn.

Tôi thử đem cô cùng cô gái trong mộng kết hợp lại, nhưng thật tìm không ra hai người đó có quan hệ gì.

Trong lòng tôi rất hoảng loạn, hoàn toàn không thể suy nghĩ hay nhớ lại.

“Tôi phải đi.” Tôi cuối cùng quyết định đứng lên.

Cô đứng dậy, đưa tôi ra đến cửa. Rồi khỏi quán được chục bước, tôi mới nhớ ra đã quên trả tiền, liền vội vàng quay lại.

“Thật ngại quá, tôi quên trả tiền.” tôi miễn cưỡng cười cười, “Trí nhớ tôi quả là rất kém.”

“Không sao.” Cô nói.

Tôi móc ví ra, chỉ nhìn thoáng qua, liền bình tĩnh.

“Tôi rất cuộc đã nhớ ra là phải giải quyết chuyện gì.” Tôi đỏ mặt, thấp giọng nói: “Sau khi đóng phí quản lí, trên người không còn đủ tiền. Lúc đầu vốn tưởng đã cầm đủ rồi, cho nên...”

“Lần sau gặp trả cũng được.” Cô cười cười, “Tôi sẽ không tính lãi cho cậu.”

“Tôi lập tức về nhà lấy tiền trả cậu, tránh tôi lại quên mất.”

“Đừng lo, tôi sẽ nhớ kĩ.” Cô nói, “Cậu không cần mất công đi lại nữa.”

“Nhưng mà...”

“Chuyện cậu quên, tôi sẽ nhớ kĩ.”

Cô mỉm cười, chặn ngang câu nói của tôi.

Tôi nghĩ những lời này hình như còn có ý tại ngôn ngoại. (ý ở ngoài lời)

Trên đường trở về nhà, ở trong thang máy, trong đầu tôi vẫn quanh quẩn câu nói kia của cô:

“Chuyện cậu quên, tôi sẽ nhớ kĩ.”

Đến nhà, sau khi tắm rửa cảm thấy mệt liền lên giường nằm.

Sau đó tôi đột nhiên nhớ ra một việc: chiều ngày hôm nay tôi rất cuộc ra ngoài mua cái gì?

3. Chương 03

Lãng quên 3.1

Đáng nhẽ ngày hôm sau nên đi trả tiền, nhưng bạn cũng biết đấy, trí nhớ tôi không tốt.

Cho nên lần thứ hai đến cửa hàng của Lị Vân là ba ngày sau, lúc mới tan tầm trở về nhà.

Tôi ở cửa lớn gặp thím Lý, từ thím Lý liền tưởng đến tiền, lại từ tiền liền tưởng đến Lị Vân.

Tôi không lên tầng về nhà mà trực tiếp đi đến quán của cô, khi chỉ còn cách cửa quán khoảng ba mét, Lị Vân đột nhiên đẩy cửa, ló đầu ra nói: “Hoan nghênh đến quán.”

“Cậu có lắp camera sao?” Tôi mỉm cười.

Tôi bước vào quán, vẫn như cũ chọn chiếc bàn ở tận cùng góc phải ngồi xuống.

Bàn ăn trải một chiếc khăn màu lam nhạt, lại dùng tấm kính trong suốt đặt lên, ở giữa kẹp một trang giấy, trên đó viết: “Nếu nhân sinh không sai lầm, sao bút chì lại cần có tẩy?”

Đang nghiền ngẫm câu nói này thì Lị Vân cầm Menu đến đưa cho tôi.

“Câu này hình như mang chút triết lý.” Tôi chỉ vào tờ giấy trên bàn.

“À đúng thế.” Cô nói, “Nếu những kí ức không muốn nhớ cũng có thể dùng tẩy nhẹ nhàng xóa đi, như thế hẳn sẽ rất thoải mái.”

“Câu nói của cậu cũng có chút triết lý đó.” Tôi cười cười.

Tôi mở Menu ra, phía cuối bên phải lại được dán đè lên mảnh giấy mới có ghi “Gà ngũ vị – giá đặc biệt”.

“Vậy gà ngũ vị đi.”

Cô cầm lấy quyển Menu, đi về phía quầy bar nói một hồi với nhân viên đằng sau, lại tươi cười quay về chỗ tôi.

“Tôi muốn cùng cậu nói chuyện.” Cô nói.

“Cứ tự nhiên.”

“Cậu hôm nay đi làm không phát sinh chuyện gì đặc biệt sao?” Cô ngồi xuống đối diện tôi.

“Ừ...” Tôi suy nghĩ một chút, “tôi hôm nay mới biết có một nữ đồng nghiệp đã mang thai hơn bốn tháng rồi.”

“Sau đó thì sao?” “Nhưng tôi không biết cha đứa bé là ai.”

Cô cười: “Vậy mà cũng nói.”

“Tôi chỉ biết cha đứa bé không phải là tôi thôi.” Cô lại cười, càng cười lại càng vui vẻ, tôi phát hiện ngoài ngoại hình rất gọn gàng ra thì nét mặt của cô ấy cũng rất thuần khiết, tựa như công chúa Bạch Tuyết vậy. “Cậu còn nhớ tên của tôi là gì không?” Tiếng cười vừa dứt, cô liền hỏi.

“Tên của cậu ba chữ đều là hoa cỏ...”

Nói đến đây tôi phát hiện ra thế nào mà đã quên mất họ của cô ấy. Cố gắng nhớ lại một chút sau nói:

“Tiết Lị Vân?”

“Tôi là Tô Lị Vân, có thể gọi tôi là Lị Vân.”

“Thật xin lỗi.” Tôi cười, có chút xấu hổ, “Trí nhớ của tôi không được tốt.”

“Cậu nhớ được tôi tên là Lị Vân tôi đã rất vui rồi.” Cô cười cười.

“Về sau cứ gọi tôi là Lị Vân, không cần gọi họ nữa.” “Tôi có thể ăn cơm cùng cậu chứ?” Cô lại hỏi.

“Quán này của cậu có cả người phụ vụ khách ăn cơm sao?”

“Cậu ăn cơm một mình, sẽ cảm thấy rất cô đơn.”

Tôi nhìn cô một chút, đột nhiên lại trào lên một cảm giác rất kì quái, không nói nên lời.

“Có thể chứ?”

“A!” Tôi lấy lại tinh thần, “Đương nhiên có thể.”

Cô lập tức đứng dậy quay trở lại quầy bar. Một lát sau cùng với cô nhân viên bưng một phần ăn khác tới.

Lần ăn cơm này thật ra tôi cùng cô ấy cũng hàn huyên vài câu, thông thường là tôi mở đầu còn cô đáp lại.

Nếu tôi không mở miệng, cô cũng như vậy mà bảo trì an tĩnh.

Khách hàng lại lục tục kéo vào quán, chiếm khoảng ba bàn, cô nhân viên xem chừng rất bận rộn.

Nhưng cô vẫn như cũ ngồi ăn cơm cùng với tôi.

“Cậu thuê được một nhân viên rất có năng lực.” Tôi nói.

“Cô ấy không chỉ rất có năng lực, lại còn chịu khó, hơn nữa hoàn toàn không nhận tiền lương đâu.” Cô đáp.

“Hả?” Tôi thiếu chút thì ghen, “Điều này có thể sao?”

“Bởi vì nó là em gái tôi.”

“Thì ra là thế.” Tôi cười.

“Kỳ thực em gái tôi ba năm trước có gặp qua cậu.” Cô đột nhiên nói.

“Nhưng mà tôi chưa từng thấy qua cô ấy.” Tôi cẩn thận nhìn lại cô gái đang đứng ở quầy bar.

“Tôi đã nói rồi mà, tôi có một gương mặt rất đại chúng.”

“Không.” Lì Vân lắc đầu, “Cậu cũng gặp qua nó rồi.”

“A?” Tôi rất kinh ngạc, “Hoàn toàn không có chút ấn tượng nào nha.”

Lì Vân chỉ đơn giản cười cười không nói thêm gì. Nhìn thấy tôi buông đũa liền hỏi:

“Ăn ngon chứ?”

“Mùi hương liệu át đi mùi thịt gà nên rất ngon.” Tôi ngừng một chút sau đó nói:

“Tuy rằng rất ngon, nhưng cảm giác mùi vị không giống lần trước.”

“Không giống thế nào?”

“Vị thịt không giống.” Lần trước vị rất nồng, lần này lại rất ngọt lành.”

“Bởi vì con lần trước có bốn chân, còn con lần này chỉ có hai chân thôi.”

.....

“Cậu nói gì cơ?”

“Lần trước là cậu ăn cừu ngũ vị,” Cô đột nhiên cười thành tiếng, “lần này là gà quay ngũ vị, hương vị đương nhiên là không giống rồi.”

“Ngại quá.” Tôi cười, “Tôi chỉ nhớ là “ngũ vị”, còn lại đã quên.”

Cô tựa hồ không có dấu hiệu ngừng cười, tôi đành lẳng lẳng nhìn, chờ cô cười xong.

Tôi nhận ra Lì Vân ngoài nụ cười thuần khiết, còn đem đến cho người ta một loại cảm giác rất yên bình.

“Tôi mời cậu uống cà phê.” Cô rốt cuộc ngừng cười, sau đó đứng lên.

Lần này tôi rất ngoan ngoãn, lẳng lẳng nhìn bóng lưng của cô ấy.

Cô quả thực là lấy ra một vật từ tủ lạnh, chính xác là cà phê đá.

Nhưng hình như lại đem nó đi đun nóng, sau đó mang theo hai chiếc chén đi ra quầy bar.

“Nóng đó.” Còn chưa đặt tách lên bàn, cô đã dặn dò: “Cẩn thận nóng.”

Tôi bưng cà phê lên, cẩn thận uống một ngụm, đúng là nóng thật.

Tôi cảm thấy rất buồn bực.

Vì sao lại đem cà phê đá đi đun nóng? Không phải đun trực tiếp cà phê nóng là được rồi sao?

Huống hồ cái gọi là “cà phê đá”, thực chất không phải là làm từ nước đá, mà là đem đun cà phê nóng lên, rồi làm lạnh cấp tốc thành đá mà thôi.

Vì sao cô ấy lại đem cà phê nóng làm thành cà phê đá, sau đó để vào tủ lạnh.

Rồi lại lấy cà phê trong tủ lạnh ra lần nữa đun nóng?

Cô gái này quá buồn chán? Hay là ăn no rồi việc đây?

“Vì sao...?” Tôi rót cuộc không nhìn được mở miệng hỏi.

“Bởi vì tôi là quái nhân mà.” Còn chưa nói dứt lời cô đã chặn ngang.

“Cái này không phải là kì quái mà khỏi gọi là nhàm chán mới đúng.”

“Được.” Cô cười cười, “Từ nay về sau tôi không chỉ là người kì quái, mà còn là người nhàm chán nữa.”

“Hả?” Tôi không hiểu gì.

“Đừng nghĩ nữa, uống cà phê đi.” Cô nói, đây cũng là một kiểu “Mời” đấy nhỉ.

Tôi vừa cầm chén lên, liền ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt, có vẻ không phải là mùi cà phê.

Nhấp một ngụm, đúng là vị cà phê, ngoài ra còn có vị của rượu.p>

Dùng từ “rượu” quả thật là chính xác, bởi vì tách cà phê lại phảng phất mùi rượu nếp.

Ban đầu tôi vốn nghĩ rằng đầu lưỡi và mũi có vấn đề, nhưng tận cho đến khi uống hết chén cà phê, mùi rượu nếp vẫn còn luẩn quẩn.

Tôi nghĩ mãi không ra, quan sát cô ở đối diện vẻ mặt tựa hồ rất đặc ý.

“Cái gì...” Tôi nhin không được đành mở miệng.

“Bởi vì tôi không chỉ là người kì quái, mà còn là một người nhàm chán nữa.” Cô cười cắt ngang câu nói của tôi.

“Này.”

“Tìm một buổi chiều đến đây, tôi pha cho cậu xem, cậu sẽ rõ.” Cô nói.

Tôi âm thầm tính toán, nếu như là đến vào buổi chiều, chỉ có thể là ngày nghỉ.

Nhưng không biết đến khi được nghỉ, tôi có nhớ được ra là phải đến xem cô ấy pha cà phê?

Tôi đứng dậy tiến về phía quầy bar, thanh toán trước khi rời đi.

Cô cũng đi theo tôi về quầy, khi tôi rút ví ra, cô vừa khéo đã đi vào bên trong quầy.

Tôi thăm nghĩ trên Menu món đắt nhất cũng đã 180 tệ, bất quá tôi lại còn gọi món đặc biệt.

Cho nên tôi mới rút ra tờ hai trăm cầm trên tay.

“Tổng cộng là 300 tệ.” Cô nói.

“Nhưng mà...”

Lời vừa rời khỏi miệng, liền cảm thấy xấu hổ, cho dù thế nào, cũng phải bình tĩnh.

“Còn gồm cả tiền lần trước cậu nợ tôi.” Cô nói.

“Thiếu chút nữa quên mất.” Tôi ngây ra một lúc sau đó mới bừng tỉnh, “Tiền lần trước còn chưa trả.”

“Có tôi ở đây mới có thể “thiếu chút nữa”.” Cô cười, “Nếu không thì cậu hẳn đã quên mất rồi.”

“Nói cũng đúng.” Tôi cười ngược. Nhanh chóng móc ra tờ một trăm nữa, gom đủ ba trăm đưa cho cô.

Vừa mới đi ra phía cửa được hai bước, đã nghe tiếng gọi giật lại từ phía sau, cô nói:

“Về sau nếu lười, nếu không muốn đi xa, nhớ đến quán của tôi ăn cơm nhé.”

“Được.” Tôi quay đầu nói, “Nếu tôi nhớ ra câu này.”

“Cái này và trí nhớ không quan hệ.” Cô lại nói, “Cậu chỉ cần tập thành thói quen là được rồi.”

“Cậu quả rất biết làm ăn.” Tôi nói.

“Cám ơn quá khen.” Cô nở nụ cười.

.....

Tôi chỉ ở một mình, cũng không nấu cơm, kiếm một nơi ăn cơm mỗi ngày cũng là một vấn đề.

Tôi quả thật lười đi xa ăn cơm, bởi vậy đến quán của cô ấy ăn cơm đúng là phương án tốt.

Từ đó, thỉnh thoảng mỗi khi tan làm trở về nhà, tôi lại đến quán của Lị Vân.

Thỉnh thoảng mãi, thỉnh thoảng không còn được gọi là thỉnh thoảng nữa rồi.

Chung quy thì không thể một tuần có đến năm ngày đến quán của cô ấy mà còn gọi “thỉnh thoảng” nữa đi.

Mỗi lần tôi đến quán, đều gọi món “giá đặc biệt”.

Giá cả tăng làm ăn cũng không tốt, phải tiết kiệm một chút.

Sau đó tôi mới phát hiện, hình như mỗi lần tôi ăn giá đặc biệt thì món ăn đều không giống nhau.

Có cừu ngũ vị, gà quay ngũ vị, bò ngũ vị, sườn heo tẩm ngũ vị rán...

Còn có cơm sườn ngũ vị, cơm cá ngũ vị, thậm chí còn có bánh gạo ngũ vị.

Tất cả món giá đặc biệt này chỉ có chung một điểm – ngũ vị.

Tôi luôn muốn hỏi Lị Vân tại sao lại thích ngũ vị như vậy? Nhưng lại luôn quên hỏi.

Bởi khi tôi bước vào quán vừa ngồi xuống, cô ấy nhất định sẽ hỏi tôi một câu:

“Cậu hôm nay có chuyện gì đặc biệt không?”

Sau đó tôi sẽ phải dùng năng lực ghi nhớ có hạn của mình kiểm tra lại xem hôm đó có phát sinh chuyện gì.

Vì vậy mà tôi sẽ quên mất phải hỏi đáp án cho vấn đề kia.

Lị Vân cũng sẽ cùng tôi ăn cơm, như là một chuyện hết sức tự nhiên.

Cơm nước xong cô sẽ mời tôi một tách cà phê có mùi rượu nếp kỳ bí.

Vừa uống cà phê chúng tôi sẽ vừa nói chuyện phiếm, rất thoải mái, tựa như những người bạn già cùng nhau nói chuyện vậy.

Nói cũng kỳ quái, tôi luôn có cái cảm giác chúng tôi là bạn lâu năm rồi ấy.

Sau khi uống xong cà phê, tôi mới nhớ ra chuyện đã quên ngày hôm nay chính là buổi chiều sẽ đến xem cô ấy pha cà phê.

Giữa cuộc tán gẫu tôi bèn hỏi Lị Vân: “Cậu đã từng học gì vậy hả?”

“Tôi học đại học khoa hóa.” Cô nói, “Hiện giờ mở cái quán này thành ra lại cũng cần dùng.”

“Hiện tại cũng cần dùng?”

“Trước đây tôi học điều chế hóa thực phẩm, bây giờ thực nghiệm vào việc làm bánh bích quy, pha chế đồ uống với nấu nướng đồ ăn, chẳng phải là cũng cần dùng sao?”

“Bất quá,” tôi cười “đây cũng là một loại cảnh giới đó.”

Lị Vân cũng cười theo, vẫn là nụ cười trong sáng như thế.

“Cậu hẳn là rất thích chụp ảnh.” Tôi chỉ vào những bức ảnh treo trên tường, “Đều là cậu chụp à?”

“Là tôi chụp.” Cô nói, “Nhưng tôi đối với chụp ảnh không có hứng thú, cũng không thích chụp.”

“Cậu khiêm tốn rồi! Những bức ảnh thoát nhìn...”

“Nói dối sẽ đoản mệnh.” Cô mỉm cười cắt ngang lời tôi.

“Những bức ảnh này rất bình thường, vừa nhìn đã biết là người thường chụp, kĩ xảo không cao.”

Cô cười sau đó gật gật đầu tỏ vẻ tán thành câu nói.

“Tôi chụp những bức ảnh này.” Ánh mắt cô chậm rãi lướt qua từng bức ảnh trên tường, nói:

“Bởi vì mỗi bức đều là một đoạn ký ức đã lãng quên.” “Ký ức đã lãng quên?” Tôi cảm thấy ngờ vực, “Sao lại nói như vậy?”

“Bởi vì tôi không chỉ là người kỳ quái, mà còn là một người rất nhàm chán.”

“Này!”

“Tôi giúp cậu chụp một tấm nhé.” Cô đột nhiên nói.

“Ắc?” Tôi có chút bất ngờ.

Cô đi về phía quầy bar lấy ra một chiếc máy ảnh thông thường, đi ra cửa, sau đó hướng tôi vẫy vẫy tay:

“Đến đây. Đừng sợ.” Tôi đành phải đứng lên đi về phía cửa, đứng dưới tấm bảng hiệu, tay phải giơ thành một chữ “V”.

Vài ngày sau ghé lại quán của Lị Vân, tôi cười rộ lên như một thằng ngốc khi nhìn thấy bức ảnh được treo trên tường.

Thằng thần mà nói, quán ăn này và con người cô ấy thật rất giống nhau, gọn gàng và ấm áp.

Nhưng những bức ảnh trên tường không chỉ kỹ xảo hết sức bình thường, mà cả cảnh vật và con người trong đó cũng rất bình thường.

Tựa hồ không nên trở thành vật trang trí.

Lẽ nào đúng như lời cô ấy nói: Mỗi bức ảnh đều biểu thị một đoạn ký ức đã lãng quên?

Này là có ý gì?

p>

.....

Chiy: Lắm nhầm một tí, chẳng qua là edit đến đoạn này bỗng dưng lại nhớ đến “Mùa đông đến Đài Bắc lại ngấm mưa” của Mạnh Đình Vi.

“Đường phố vắng lạnh nhưng trái tim đầy chật,
mỗi góc phố đều có một hồi ức...”

4. Chương 04

Tôi rất ít giao tiếp với những gia đình khác trong khu, kể cả những người sống ở ngay tầng trệt cũng không nhận ra được. Nhưng bởi vì xã khu có rất nhiều người thường đến quán của Lị Vân dùng cơm, cho nên tôi ở quán cũng nhận biết được một vài hàng xóm. p>

Nói ví dụ như thím Lý trưởng ban quản lí khu, cũng thường xuyên đến cửa hàng, thích đứng ở quầy bar nói chuyện phiếm.

Có một lần bà tán gẫu với Lị Vân ở quầy bar, cũng gọi tôi lại.

“Mỗi tình đầu của tôi bị sóng biển cuốn đi, đối tượng kết hôn thứ nhất lại bị tai nạn bỏ mình.” Thím Lý thở dài một hơi: “Ai, không nghĩ tới chồng tôi sau khi kết hôn rồi cũng mất sớm.”

Tôi nghĩ nghe loại chuyện này thật bất tiện, có điểm không hay, nhưng Lị Vân tựa hồ rất chuyên chú.

“Tôi thường hay suy nghĩ, mọi người gọi tôi là Hắc quả phụ có đúng hay không?” Thím Lý tiếp tục nói.

“Bởi vì những người tôi thích, đều đã chết sớm cả rồi.”

“Hắc quả phụ là để chỉ những người đàn bà lòng dạ độc ác, thím chẳng qua chỉ là mệnh khổ thôi.” Lị Vân nói.

“Thái tiên sinh nghĩ thế nào?” Thím Lý hỏi.

“Hắc quả phụ quả thật dùng để chỉ những phụ nữ tâm ngoan thủ lạt...” Tôi miễn cưỡng mở miệng.

“Nhưng để hình dung tình huống những người thím yêu đều chết sớm, tựa hồ cũng có thể.”

“Tôi từ giờ trở đi, sẽ cố gắng yêu mến cậu.” Thím Lý lại nói.

“Dạ?”

“Chỉ là nói đùa thôi.”

Thím Lý cất tiếng cười to, cười càng lúc càng lớn, càng ngày càng cao.

Tôi âm thầm điều hòa khí huyết, nếu không khi nghe tiếng cười của thím, thật sẽ rất dễ bị nội thương.

Tôi cũng nhận ra được ông Chu sống ở tầng 6 nhà B, ông luôn đeo kính râm khi vào quán của Lị Vân.

Ông Chu trước đây là cảnh sát, nhưng hiện tại lại đang làm nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp.

Ông thường đứng ở vệ đường cao tốc, cầm máy ảnh chụp lại biển số những xe chạy quá tốc độ; cũng thường đi trên đường chụp những xe đổ sai quy định. Không chỉ những xe đi ổn định, mà còn chụp được cả những biển số xe đi lạng lách đánh võng.

Trải qua quá trình chụp 100 tấm ảnh cao tốc mà không rung, ông ta rốt cục trở thành một cao thủ chụp ảnh.

Ông Chu mang theo một chiếc đĩa CD đi vào «Lãng quên», bên trong chỉ có duy nhất 1 bài hát: «Knife».

Ông ta sẽ bảo Lị Vân phát «Knife», hết lần này đến lần khác. Thỉnh thoảng ông cũng sẽ hát theo:

“Nhấn tâm...

Như lưỡi dao cắt vào lòng Làm sao có thể liền lại?

Vết thương này đã quá sâu

Em đã cắt nát trái tim tôi...” (1) Dùng chính lời dịch tiếng Trung để hát một bài hát tiếng Anh, coi như cũng là một loại cảnh giới. Khi ông ta còn làm cảnh sát, có một lần vào ban đêm, ông đã chặn lại một chiếc xe rẽ phải lúc đèn đỏ.

Khi lần đầu tiên nhìn thấy nữ tài xế, liền bị bà ta làm cho chìm sâu vào mê muội.

Sau đó họ bắt đầu gặp gỡ. Đó hẳn là mối tình đầu của ông ấy, tư vị đặc biệt tươi ngọt.

“Cảnh sát yêu đương nữ tài xế vi phạm quy tắc giao thông, nhất định là muốn chống lại hết thảy các lễ giáo đạo đức. Bị xã hội đánh giá bằng một con mắt khác, đây chính là tình yêu bị nguyên rửa a.” – ông Chu nói.

“Thật giống như Romeo và Juliet.” “Bác hiện tại không làm cảnh sát nữa à?” Tôi hỏi.

“Ừ.” – Ông gật gật đầu.

“Cho nên hiện tại bác không mang theo súng.” Tôi lại hỏi.

“Không có.” Ông nói.

“Vậy thì làm sao dám so với Romeo và Juliet!” – Tôi lớn tiếng nói.

“Đừng để ý đến Thái tiên sinh.” – Lị Vân hỏi, “Sao bác lại nói thế?”

“Mãi đến sau này

Em mới học được thế nào là yêu một người
Tiếc rằng anh đã rời xa
Đã tan biến nơi biển người mênh mông

Mãi đến sau này

Khi những giọt lệ rơi xuống, cuối cùng em cũng hiểu ra

Có những người

Nếu bỏ lỡ thì mãi mãi sẽ không bao giờ trở lại” (2)– Ông nói.

“Đó là bài hát «Sau này» của Lưu Nhược Anh” – Lị Vân nói, “Bác với cô nữ tài xế sau này như thế nào?”

“Sau đó cô ấy bắt đầu tuân thủ quy tắc giao thông, giữa chúng ta liền nảy sinh ngăn cách, vì thế dần dần xa lạ, sau đó chia tay.” – Ông nói, “Thật đau như dao cứa.”

Tôi vốn muốn nói: Bác tìm một phụ nữ biết tuân thủ luật lệ giao thông bộ sẽ chết sao?

Nhưng Lị Vân dùng ánh mắt ngăn tôi lại, sau đó đi đến bên máy phát nhạc, bật bài «Knife».

Ông Chu lại bắt đầu ngâm nga ca từ tiếng Trung.

Tôi nghĩ thầm, may mắn là người phụ nữ kia quẹo phải đèn đỏ, nếu say rượu lúc lái xe thì mối tình này lại càng thêm khủng bố.

.....

Còn cái vị sống ở tầng 9 nhà A chính là Vương học sinh, cũng thích ngồi ở quầy bar buôn chuyện với Lị Vân.

Cô ấy chính là nữ sinh cấp ba tươi trẻ thanh xuân, cá tính rất hoạt bát.

Tục ngữ nói: gừng càng già càng cay, vẫn là, tuổi trẻ tươi đẹp là tốt nhất.

Vì thế tôi có một lần vụng trộm len lén đi đến quầy bar, góp chuyện cùng cô bé và Lị Vân. “Ba em muốn cưới, nhưng đối phương thậm chí còn có hai người con gái riêng nữa.” Nữ sinh Vương tựa hồ rất tức giận.

“Hiện tại thì thế nào? Dem em ra làm cô bé Lọ Lem sao?”

“Phải biến bà ấy thành mẹ kế ác độc mới có thể biến thành cô bé Lọ Lem.” Tôi thấp giọng lẩm bẩm.

“Em nghe được đó.” Nữ sinh Vương trừng mắt liếc tôi một cái.

Vương nữ sinh có một thời gian thích một thầy giáo họ Nhậm.

Mỗi giờ học của anh ta, cô đều lén ghi âm lại, sau đó về nhà lần lượt nghe.

Nhưng dù sao đây cũng là tình yêu thầy trò, cô bé không có dũng khí để bày tỏ, chỉ có thể đơn phương tương tư.

Đến khi anh ta chuyển trường, cô vẫn thủy chung vô pháp quên anh.

Nhất là khuôn mặt cùng giọng nói của anh ta, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu luôn xuất hiện trong cuộc sống của cô.

“Không nghĩ tới thích một người lại thống khổ như vậy.” – Cô nói.

“Em mới 20 tuổi thôi đó hả?” Tôi hỏi.

“Này nha!” Nữ sinh Vương tức giận trả lời: “20 tuổi thì không thể yêu đương sao?”

“Đương nhiên có thể.” Tôi nói, “Nhưng tình yêu khi 20 tuổi hẳn là ánh mặt trời rực rỡ, em thế nào mà biến nó thành như vậy?”

“Em cũng không muốn như vậy, em đã nỗ lực quên anh ta đi.” Nữ sinh Vương không phục lắm, “Nhưng lại không có biện pháp nào quên được.”

Nữ sinh Vương đi rồi, Lị Vân mới nói có lẽ là bởi vì quán tên là «Lãng quên», cho nên rất nhiều người đến đây để tìm kiếm cảm giác “quên”.

Thím Lý muốn quên đi ký ức đau khổ về người chồng, Vương nữ sinh muốn quên đi khuôn mặt cùng thanh âm của người yêu, ông Chu lại muốn quên đi tình yêu ngọt ngào đã qua.

Phần lớn mọi người đều muốn quên đi một đoạn ký ức nào đó, chỉ tiếc rằng càng muốn quên lại càng không quên được.

“Nhưng có người lại muốn nhớ lại những chuyện đã lãng quên.”

Cô sau khi nói xong, liền nhìn chăm chăm tôi.

Ký ức của tôi từ sự kiện thuở ấu thơ đó về sau đều không rõ ràng, luôn luôn mơ hồ ngắt quãng. (sự kiện ấu thơ ở chương 1 !) Nói ví dụ như, tôi luôn nhớ rõ tên cô ấy là Lị Vân, nhưng lại không thể nhớ được họ của cô.

Có lẽ đúng như lời Lị Vân, tôi luôn muốn nhớ lại những chuyện đã từng quên.

Nhưng vấn đề thường là, tôi ngay cả đã “quên” cái gì cũng không biết.

Như thế rốt cục phải cố gắng nhớ lại điều gì?

“Dì ơi, cho cháu một cốc nước nho.”

Đứa con cả của thím Lý học lớp sáu bước vào trong quán, gọi một ly nước.

Lị Vân thấy nó mặt mày ủ dột mới hỏi: “Cháu làm sao vậy?” “Con chó mà cháu nuôi đã chết ngày hôm qua mất rồi.” Nó nói.

“Đừng buồn bã quá.” Tôi an ủi.

Nó liếc tôi một cái, không nói gì.

Đoạn nó cầm ly nước lên, uống một ngụm rồi hỏi tôi: “Chú có thể nắm được sinh mệnh sao?”

Tự dưng hỏi một vấn đề thâm sâu như vậy, tôi trở nên lắp bắp, nói không ra lời.

“Sinh mệnh...” nó uống một ngụm rồi thở dài thườn thượt, tiếp theo nói:

“Thực sự là vô thường.”

“Anh mới 11 tuổi thôi, anh hai!” Tôi lớn tiếng quát.

Lị Vân nhin không nổi bèn cười phá lên.

Từ đó về sau, thời gian tôi ở quán của Lị Vân càng ngày càng dài ra.

Sau khi cơm nước xong xuôi, uống xong cà phê, tôi sẽ đến ngồi bên quầy bar, nghe chuyện của người khác.

Rất nhiều người muốn quên đi một thứ gì đó, đáng tiếc là không được toại nguyện, vì vậy có vẻ như chẳng còn cách nào.

Có đôi lúc tôi chợt cảm thấy thật may mắn vì trí nhớ không tốt, bởi thế có lẽ đã quên đi nhiều chuyện đau buồn.

Nhưng có khi lại càng muốn biết, bản thân rốt cục đã quên cái gì?

Có lẽ nào tôi, ông Chu và Vương nữ sinh như nhau, cũng từng muốn quên đi những mối tình khắc cốt ghi tâm? Nhưng bởi vì thiên phú dị bẩm của tôi, trong đầu có một cơ chế tự bảo vệ mình giống như một chiếc máy tính, có thể xem những chuyện muốn quên là vi-rút được máy tính quét sạch, cho nên mới có thể hoàn toàn quên đi như vậy?

Là như vậy sao?

“Cậu đặt tên cửa hàng là «Lãng quên», như vậy chắc hẳn cậu muốn quên đi chuyện gì đó.” Tôi hỏi Lị Vân: “Cậu muốn quên đi cái gì thế?” “Không.” Lị Vân lắc đầu, “Tôi không muốn quên.”

“Không muốn quên?”

“Tôi rất sợ phải quên đi, cũng sợ hãi bị quên đi.” Cô cười, “Cho nên mới đặt tên quán là «Lãng quên»”.

“Logic này thật là lạ.”

“Cậu hôm nay có chuyện gì đặc biệt không?”

“Sao cậu luôn hỏi chuyện này thế?”

“Bởi vì không muốn kìm ức ngày hôm nay của cậu bị lãng quên.”

“Hả?”

“Nói đi.” Cô cười.

“Trong công ty tôi có một nữ đồng nghiệp hôm nay vừa sinh một bé trai.” Tôi nói.

“Ừ.” Cô gật đầu, “Nếu tính thời gian, ngày sinh cũng không sai biệt lắm.”

“Cậu biết cô ấy?”

“Không.” Cô nói, “Là cậu nói cho tôi.”

“A?”

“Lần thứ hai cậu đến quán, đã từng kể cho tôi nghe trong công ty có một nữ đồng nghiệp mang thai hơn bốn tháng.

Hiện giờ đã qua năm tháng rồi, cũng nên sinh.”

“Tôi đến nơi này đã năm tháng rồi sao?”

“Đúng vậy, trong năm tháng quá, tính cả hôm nay cậu đã đến «Lãng quên» tổng cộng 63 lần.”

“63 lần?” Tôi kinh ngạc, “Cậu làm sao biết rõ thế?”

“Ừ.” Cô cười, “Bởi vì tôi không chỉ là người kì quái, mà còn là một người nhàm chán nữa.”

Tôi không chỉ quên đã kể cho cô chuyện nữ đồng nghiệp mang thai, cũng không có cảm giác đã trôi qua năm tháng.

Càng đừng nói là đã bước vào «Lãng quên» 63 lần.

Khiến cho tôi mỗi khi hồi tưởng lại, đối với thời gian trôi qua quá nhanh liền cảm thấy khiếp sợ.

Giống như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, mà thực chất lại xảy ra rất nhiều năm về trước.

Có phải hay không vì trí nhớ tôi không tốt, cho nên đối với thời gian cảm giác thật trì nộn?

Buổi chiều một ngày nghỉ nọ, tôi đang ở nhà xem tivi. Tiếng điện thoại đột nhiên vang lên, là người quản lí gọi tới.

“Tôi tiểu thư mời anh đến cửa hàng của cô ấy.” Anh ta nói.

“Tôi tiểu thư?” Tôi nhất thời không nhận thức được ai là Thâu tiểu thư hay Doanh tiên sinh. (Thâu: thua, Doanh: thắng)

“Chính là cửa hàng ăn uống ở sảnh nhà A.”

“A!” Tôi vỗ vỗ đầu. “Tôi lập tức qua ngay.”

Đi thang máy xuống tầng, qua sân chính, qua cổng khu nhà, quẹo trái chính là cửa hàng của Lị Vân.

“Tôi lại tới đây.” Tôi đẩy cửa bước vào, thấy Lị Vân đang đứng ở quầy bar vẫy vẫy tay gọi.

Tôi bước về phía quầy bar, thấy bên cạnh cô đang đặt thứ gì nhìn như máy chém, cao chừng 40 cm.

Mặt trước có treo những cái chén thủy tinh nhỏ hình số 8, dưới có một nút nhỏ hình như để điều chỉnh. Bên dưới máy cắt đặt một bình nước cũng làm bằng thủy tinh.

“Tôi chỉ phương pháp làm cà phê đá cho cậu xem.” Tôi còn chưa kịp mở miệng, cô đã nói tiếp:

“Hạt cà phê trước tiên cần nghiền nát thành bột, bất quá thời gian xay cũng không được quá ngắn.”

Tôi đang định hỏi lúc nào thì mới có cà phê đá, cô vừa khéo khởi động máy xay hạt.

Cà phê bị nghiền nát kêu oa oa.

Cô cầm ra một cái chén kim loại nhỏ, trên có để sẵn một cái phin, dùng để lọc cà phê. Đem cà phê đã xay nhỏ đổ vào chén, vỗ nhẹ hai bên để cà phê bằng mặt, lại đặt lên trên một cái nắp gài.

Sau đó đem cả chén đặt lên trên bình thủy tinh.

Lấy từ trong thùng đá ra một cục bỏ vào cốc đóng, “Khoảng chừng 300 c.c” – Cô nói.

Lại đổ vào nước lạnh, nước liền tràn vào những khe hở quanh cục đá, cho đến khi ngang vạch 300 c.c.

“Tôi sẽ cho vào 10 c.c rượu Whisky nữa.” Cô cười, mở nắp chai rượu.

Đem 310 c.c hỗn hợp nước, đá, Whisky đổ vào một ly thủy tinh hình tròn, dùng một cái nắp gài kim loại che lại miệng ly, quay lại tháo cái chén hình số 8 ra.

Mở nút điều chỉnh của cái chén hình số 8, nước đá liền từng giọt chậm rãi chảy xuống.

Nước đá trong ly thủy tinh tròn, xuyên qua nắp gài chảy vào trong chén hình số 8.

Lại nhấn nút điều chỉnh, từng giọt chảy xuống cà phê đựng trong phin, thấm vào bột cà phê.

Cuối cùng cà phê sẽ nhỏ giọt xuống bình nước. Cô lấy ra một cái máy đo thời gian, mắt nhìn chăm chú vào từng giọt cà phê đang đang chảy xuống, tay phải điều chỉnh van cho chậm đi một chút.

“Nếu như chảy quá nhanh hương vị sẽ nhạt, còn nếu quá chậm vị sẽ rất đắng.” Cô nói: “Tốc độ chuẩn là 10 giây 7 giọt.”

“10 giây 7 giọt?” Tôi nhìn từng giọt đang chậm rãi nhỏ xuống, “Phải chảy bao lâu cơ?”

“Hơn ba giờ đó.” Cô nói.

“Lâu như vậy?” Tôi kinh ngạc, “Thế chẳng phải chờ cà phê chảy xong thì trước đó thể về nhà ăn một bữa cơm, tắm rửa một cái, đi toilet, ra ngoài xem một bộ phim rồi mới trở lại uống cà phê?”

“Không cần phiền toái như thế.” Cô bật cười, “Sau khi chảy xong để vào tủ lạnh, có thể dùng được trong 5 ngày. Bất quá cà phê tôi cho cậu uống là khéo là cà phê để 3 ngày.”

“3 ngày?” Tôi nói, “Ý cậu là muốn uống tách cà phê hiện giờ, thì còn phải chờ 3 ngày nữa?”

“Ừ.” Cô nói, “Cà phê để ở nhiệt độ thấp, đường trong cà phê sẽ lên men, bởi vậy mà có mùi rượu nếp. Tuy rằng để càng lâu thì mùi rượu cũng tinh khiết hơn, nhưng để 3 ngày là tốt nhất. Vì thế mà cà phê đá lại có mùi rượu nếp.” “Vậy sao cậu còn thêm Whisky làm gì?”

“Mùi cậu không tốt, rất dễ bị nghẹt, ngửi không ra cà phê đá có mùi rượu nếp.” Cô nói,

“Cho nên tôi mới lén cho thêm 10 c.c Whisky.”

“Cậu biết mùi tôi không tốt sao?”

“Cậu chỉ uống cà phê đậm đặc, cho nên khi tôi làm cà phê đá không phải là 10 giây 7 giọt.” Cô không trả lời câu hỏi của tôi, nói tiếp: “Mà là 11 giây 7 giọt.”

“Cậu thế nào...”

“Bởi vì tôi không chỉ là người kì quái, mà còn là người nhàm chán nữa.” Cô cười.

Mặc dù trong lòng đầy nghi vấn, nhưng tầm mắt lại bị từng giọt cà phê đang chảy xuống kia hấp dẫn, hơn nữa trong lòng không tự giác đếm:

Một giọt, hai giọt, ba giọt...

Sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng “Rắc”, tôi theo phản xạ quay đầu lại, chỉ thấy cô đang cầm trong tay chiếc máy ảnh.

“Góc độ này rất đẹp.” Cô lại cười.

“Cậu đem tôi làm người mẫu, tôi muốn lấy tiền.” Tôi nói.

“Thì tôi mời cậu uống cà phê đá vậy nhé.” Cô mở cửa tủ lạnh ra, bên trong có mấy bình cà phê, trên đây đều dán một mảnh giấy ghi ngày.p>

Cô lấy ra bình cà phê ba ngày trước, đem đi đun nóng.

Cuối cùng đổ ra hai chén, một chén đưa cho tôi, một chén đặt trước mặt cô. “Mời.” Cô nói, “Đây là phí làm người mẫu của cậu.”

“Làm cà phê đá phiền phức như vậy, chỉ có thể cung ứng một lượng nhỏ, hơn nữa cũng rất đắt.” Tôi nói.

“Không phải là số lượng hạn chế, mà là không có số lượng.” Cô nói, “Bởi vì tôi không bán cà phê đá.” “Vì sao?”

“Tôi mỗi ngày chỉ có thể cho nhỏ giọt một lần 310 c.c. Đại khái chỉ có thể đủ hai tách.” Cô nói,

“Hơn nữa, tùy theo đá thay đổi, lại phải điều chỉnh tốc độ chậm lại, cách một giờ phải cho chậm lại một chút, thật phiền toái. Quầy bar còn rất nhiều việc, không thể luôn phân tâm như vậy.”

“Tiếc thật.” Tôi uống một ngụm cà phê, sau nói: “Cậu thì biết pha cà phê, quán lại không bán cà phê. Thực ra cậu có thể bán cà phê nóng mà.” “Lúc này khi xay cà phê, cậu có nghe được tiếng oa oa không?”

“Đương nhiên nghe được.” Tôi nói, “Tai tôi vẫn bình thường mà.”

“Chẳng lẽ cậu không biết là cà phê cũng sẽ đau?”

“Cậu lại bắt đầu rồi.”

“Nếu cà phê đã đau đớn như vậy, tôi sao có thể nhẫn tâm dùng nước nóng làm bỏng nó nữa?” Cô nói.

“Thế nên cửa hàng mới không bán cà phê.”

“Vậy thì cà phê đá này cũng không nên đun, bởi vì vẫn là loại cà phê xay đó mà.”

“Nói cũng đúng.” Cô thở dài, “Nhưng là cậu chỉ uống cà phê nóng nha. Tôi chỉ có thể tìm cách dùng nước đá pha cà phê như thế này, tôi đã cố hết sức rồi.”

“Này...” Tôi không biết nên nói cái gì, đành phải nói: “Cậu suy nghĩ nhiều quá.”

“Được lắm.” Cô cười, “Từ nay về sau, tôi không chỉ là người kì quái, người buồn chán mà còn là người hay nghĩ nhiều nữa.”

Tôi chỉ có thể cười khổ.

5. Chương 05

.....

“Cậu hôm nay có chuyện gì đặc biệt không?” Cô hỏi.

“Hôm nay?” Tôi nghĩ nghĩ, “Đúng rồi, là cậu kêu nhân viên quản lí gọi điện cho tôi. Có chuyện gì sao?”

“Không có chuyện gì nữa rồi.”

“Hả?”

“Cậu luôn quên là quá trưa sẽ đến quán của tôi xem cách pha cà phê đá, tôi đành phải nhắc cậu.”

Cà phê uống xong rồi, tôi đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, liền hỏi:

“Cậu mỗi ngày nhỏ giọt hai chén cà phê, chính là để cho tôi uống hả?” “Ừ.” Cô gật gật đầu, “Nếu cậu không đến, tôi sẽ cùng em gái tôi uống.”

“Hôm nay tôi đến, vậy là em gái cậu sẽ không được uống?”

“Đúng thế.”

“Thế thì cô ấy có phải hay không sẽ rất ghét tôi?”

“Sẽ không.” Cô lắc đầu, “Nói ở một góc độ nào đấy, cậu trước kia xem như đã cứu nó.”

“Tôi thật sự không nhớ đã từng gặp cô ấy, càng đừng nói đã cứu cô.” Ngờ ngợ của tôi có phần bất đắc dĩ. Cô liếc mắt nhìn tôi một cái, nói: “Cùng đi dạo công viên một chút được không?”

“Đương nhiên được.” Tôi nói, “Nhưng để em gái cậu trông cửa hàng một mình, sẽ không tội nghiệp cô ấy chứ?”

“Nó gọi là Lị Lị.” Cô nói, “Thơ cổ có câu: lạp lạp giai tân khổ (*). Vì thế những người tên là Lị Lị, nguyên bản đều là số khổ.”

“Cậu thật nham hiểm.” Tôi cười cười đứng lên.

Đi ra đến ngoài cửa, Lị Lị-số-khổ nhìn tôi cười, phát phát tay.

Bên cạnh xã khu chính là một công viên, diện tích rất lớn, ngoài cây cối xanh tươi, thảm cỏ tươi non còn có một dòng suối nhỏ uốn lượn chảy qua.

Hôm nay là chủ nhật, trong công viên tuy rằng rất nhiều người, nhưng cũng không ồn ào, khắp nơi đều là bầu không khí vui vẻ.

Tôi cùng Lị Vân vừa đi vừa trò chuyện, thực nhẹ nhàng.

“Trước đây tôi thường đến công viên này, sau không biết vì sao, lại rất ít tới.” Tôi nói.

“Cậu bình thường trước khi mặt trời lặn tầm nửa tiếng liền đi đến công viên một chút, bởi vì cậu cảm thấy đó là thời gian đẹp nhất trong ngày. Mùa hè là khoảng 6h20, mùa đông thì khoảng 5h.” Cô nói.

Tôi lấp bắp kinh hãi, bước chân liền dừng lại.

“Thế nào mà không đi nữa?” Cô đi về phía trước vài bước, quay đầu lại hỏi.

“Vì sao cậu cả chuyện này cũng biết?”

“Bởi vì tôi không chỉ là người kì quái, mà còn là người nhàm chán hay suy nghĩ nữa.”

“Này.”

Khi Lị Vân tựa hồ muốn nói gì đó, liền có một cô gái còn khá trẻ dắt một chú chó đi tới.

“Đã lâu không gặp.” Cô gái cười chào hỏi.

Tôi vốn tưởng rằng cô là đang chào hỏi Lị Vân, bởi vì tôi không biết cô gái nào xinh đẹp như thế này.

“Lần trước thực cảm ơn anh.” Không nghĩ tới cô đi tới trước mặt tôi, còn nói: “Tôi nghe theo lời khuyên của anh, đem con chó này buộc lại, tránh nó chạy lung tung.”

Tôi cúi đầu thấy chú chó đang giơ hai chân trước đặt lên đầu gối tôi.

“Không...” Tôi lúng túng, “không cần khách khí.”

Cô gái lại cùng tôi nói mấy câu, tôi chỉ có thể ấp úng đáp lại.

Mà chú chó của cô vẫn nhiệt tình phe phẩy đuôi, còn hướng về phía tôi sủa mấy tiếng.

“Có một gương mặt phổ thông thật là lắm phiền toái.” Sau khi cô gái rời đi, tôi mới nói.

.....

(*) “Lạp lap giai tân khổ” trích trong một bài thơ cổ của Trung Quốc:

(Sừ hoà nhật đương ngộ

Hân trích hoà hạ thổ

Thuỳ tri bàn trung xan

Lạp lap giai tân khổ)

— “Mẫn Nông” của Lý Thân (772 – 846) đời Đường .

Bản diễn Nôm (rất quen thuộc):

Cày đồng đang buổi ban trưa,

Mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày.

Ai ơi bưng bát cơm đầy,

Đẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần>.

“Vì sao cậu luôn nghĩ là cậu có một khuôn mặt đại chúng?” Lị Vân hỏi.

Tôi suy nghĩ một chút, kể cho cô nghe chuyện đi ăn cơm ở một quán, ngay lần đầu tiên đã bị ông chủ hàng nhận sai.

“Cạnh quán cơm đó là cửa hàng cho thuê DVD, cậu vài lần đi thuê DVD liền thuận tiện ăn cơm ở đó.” Cô cười cười, “Không phải là lần đầu cậu đến đó đâu.”

“A? Đây...”

“Sau lại bởi vì cậu bỏ quên DVD, bị phạt rất nhiều tiền, cho nên dứt khoát không đi thuê đĩa nữa, kết quả cả quán cơm kia cũng không đi.

Tôi bị dọa ngây người, hoàn toàn không nói nên lời.

Tôi bắt đầu nỗ lực hồi tưởng, lại phát hiện căn bản trong đầu không hề nhớ chuyện thuê DVD.

Nhưng lại không cẩn thận tìm lại được đoạn ký ức bị một cô gái cho hai cái bạt tai.

Tuy trí nhớ không hoàn chỉnh, nhưng hai cái bạt tai này thật sự là rất đau, rất khó để quên.

Tôi lập tức kể cho Lị Vân chuyện này, bởi vì tôi muốn chứng minh quả thật là tôi có một khuôn mặt đại chúng.

“Sau khi cậu đi làm được hai năm, quen biết một cô gái ở phòng cấp cứu bệnh viện.”

Lị Vân nói, “Thú vị là, hai người mỗi lần gặp mặt đều là ở cửa phòng cấp cứu.”

“Tôi...” Tôi nuốt nước miếng, “tôi không nhớ rõ.”

“Bắt quá cậu lại luôn quên thời gian hẹn, cô gái kia trong lòng ngày càng bức bối. Có một lần khi cậu đến phòng cấp cứu, lại quên mất là muốn đi gặp cô ấy, cậu dĩ nhiên là đến phòng bệnh gặp bác sĩ.”

“Sau... về sau thế nào?”

“Hộ sĩ của khoa nhận ra cậu, liền chạy đi gọi cô gái kia. Khi cô ấy đi đến trước mặt, cậu lại nói:

Tiếc là tôi chỉ bị cảm mạo, nếu nặng hơn một chút chắc phải đi đến phòng cấp cứu rồi.

Cô ấy rất tức giận nói: tốt nhất về sau đừng để tôi ở phòng cấp cứu nhìn thấy mặt anh! Tôi nhất định sẽ cho anh một bạt tai!”

“Về sau tôi có gặp lại cô ấy ở phòng cấp cứu không?”

“Không có.” Lị Vân nói, “Đó là lần gặp gỡ cuối cùng của hai người, quen biết chỉ vỏn vẹn 4 tháng.

Nếu theo cách nói của cậu, về sau chính là lần gặp cô ấy ở nhà ăn.”

“Cậu khẳng định cô gái kia thật sự quen biết tôi sao?”

“Cậu từ trước cho đến giờ, chỉ có kết giao ngắn ngủi với duy nhất cô ấy.”

“Cậu có nhận sai người không? Hoặc là cô ấy nhận sai người? Hoặc là mọi người đều nhận sai người? Hoặc là...”

Tôi bắt đầu nói lung tung.

“Thực ra cũng tốt, bị đánh hai bạt tai so với bị quần giáo thì còn tốt hơn nhiều.” Lị Vân nhàn nhạt cười.

Trong lòng tôi rất hoảng loạn, không có cách nào suy nghĩ. Sau khi thở dài một hơi, bèn nói:

“Chẳng lẽ cô gái vừa dất chú chó kia thực sự biết tôi?”

“Chú chó kia vốn là không được buộc lại, rất hoạt bát hiếu động. Có một lần nó ở trong công viên chạy loạn, kết quả không cẩn thận ngã xuống nước. Cậu lập tức nhảy xuống cứu nó, lúc lên bờ toàn thân đều bắn hết cả. Cậu ôm nó đưa cho cô gái kia, chỉ nói: công viên này có suối đó, tốt hơn là buộc nó lại.

Sau đó vội vã về nhà tắm.”

“Thật thế sao?”

“Chú chó kia cũng nhận ra cậu còn gì, không phải sao?”

“Không nghĩ tới thậm chí trí nhớ của chó lại còn tốt hơn tôi.” Tôi thở dài, “Thật là đau lòng.”

Nhưng bị ai nhất chính là, gặp một cô gái diễm lệ như vậy, tại sao tôi chỉ nói những chuyện chẳng quan trọng, chẳng liên quan?

Tại sao tôi không xin số điện thoại của cô hay khen cô thật xinh đẹp?

Tôi không nói gì được nữa, bước chân vô ý bước về phía trước, giống như mấy người đàn độn thường thấy trong các bộ phim điện ảnh.

“Cậu còn nhớ nơi này không?” Lì Vân chợt dừng lại, chỉ vào một công trường bên cạnh công viên.

Tôi nhìn công trường kia một chút, lát sau liền lắc đầu. “Nơi này trước đây tiệm cà phê.”

“Tôi có chút ấn tượng, trước đây đã tới vài lần thì phải. Trong quán hình như có một cái bể cá rất đẹp.”

“Không phải vài lần mà là 38 lần.” Cô nói.

“Nhiều như vậy sao?”

“Tôi và Lì Lì trước đây đều làm phục vụ ở tiệm cà phê này.” Lì Vân nói,

“Mỗi lần cầu đến công viên, ngẫu nhiên sẽ vào uống cà phê hoặc ăn tối.”

“Có thể là vì các cậu không mặc đồng phục, cho nên tôi mới không có ấn tượng gì.” “Dạ.” Cô cười cười, “Chúng tôi xin chân thành nhận lỗi, sẽ triệt để kiểm điểm.”

Tôi muốn đáp lại nụ cười của cô, nhưng khóe miệng lại không thể nhếch lên.

“Có một lần có một con chó săn to đánh nhau với một con chó Husky, bọn chúng chạy từ công viên vào trong quán, đúng lúc Lì Lì chuẩn bị mang cà phê ra cho cậu, cậu liền lập tức đứng dậy chắn phía trước Lì Lì, kết quả Lì Lì không việc gì còn cậu lại bị hai con chó tấn công.”

“Kết quả là ai thắng?” Tôi hỏi: “Chó săn? Hay là Husky?”

“Lúc đó cậu cũng hỏi như vậy.” Lì Vân nói.

“Hả?”

“Tôi thấy cậu ngã xuống, liền từ sau quầy chạy ra đỡ cậu dậy hỏi: Đau không?”

Lì Vân cười cười, “Nhưng cậu lại chỉ nói, con chó săn với Husky ai thắng?”

“Cậu hỏi tôi: Đau không?”p>

“Ừ.” Lì Vân gật đầu, mỉm cười.

Tôi lại nghĩ tới cô gái trong mộng kia.

“Cậu nói tôi đã cứu em gái cậu, chính là chuyện này?”

“Đúng vậy.” Lì Vân nói, “Lì Lì rất sợ chó, lúc đó nó đã bị dọa khóc thét lên đấy.”

“Như vậy rốt cuộc là ai thắng?”

“Là Husky.” Cô nói, “Hôm đó tiền bữa tối của cậu là chủ Husky trả, còn tiền cà phê là do chủ của con chó săn kia trả. Bữa đó hình như hết khá nhiều tiền.”

“Thật có lỗi, trí nhớ tôi không tốt, không nhận ra cậu.” Mặt tôi hần hẩ là đang đỏ lên.

“Nhưng chắc lúc đó tôi có biết cậu.”

“Xem như vậy đi.” Khi Lì Vân nói những lời này, trên mặt hiện lên một nụ cười kì lạ.

Tôi không hỏi thêm nữa, chỉ cảm thấy mệt, bèn ngồi ở chiếc ghế đá trong công viên, cúi đầu xuống.

Không biết qua bao lâu, khi tôi ngẩng lên, Lì Vân vẫn đang đứng ở bên cạnh.

“Cậu cũng ngồi xuống đi.” Tôi nói.

“Ừ.” Lị Vân ngồi xuống bên phải tôi. Tôi cảm thấy cổ họng khô khốc, không cách nào phát ra tiếng, liền lặng lẽ nhìn sắc trời đang dần trở tối.

Mặt trời đã xuống núi.

“Công viên này vừa rộng vừa đẹp, không hiểu sao về sau tôi lại rất ít tới.” Tôi rốt cuộc mở miệng.

“Ừ.” Cô đơn giản đáp lại.

“Là tôi nói, vì sao về sau tôi lại không hay đến nữa?”

“Cậu hỏi tôi sao?”

“Không, là tôi hỏi Husky.” Tôi cười, “Nói nhầm rồi, tôi đương nhiên là hỏi cậu đấy.”

“Cậu nghĩ rằng tôi biết sao?”

“Tôi nghĩ hẳn cậu biết.” Tôi quay đầu nhìn cô một cái.

“Một năm trước, công viên này được chọn là công viên có môi trường sống tốt nhất cho đom đóm ở trong thành phố. Chính phủ đã thả hơn hai nghìn con đom đóm vào trong này. Thế là cứ chạng vạng mỗi ngày, liền có rất nhiều phụ huynh mang con cái, cầm lưới và bình thủy tinh, thi nhau bắt đom đóm.”

“Ai...” Tôi thở dài.

“Sau khi cậu thấy được liền rất tức giận, mở miệng trách móc đám phụ huynh này: các người đều là giáo dục con cái như vậy sao?”

Nhưng bọn họ đều cảm thấy cậu phản ứng quá khích, xen vào việc của người khác.” Lị Vân cũng khe khẽ thở ra.

“Căn bản không có ai để ý đến cậu, cậu chỉ có thể trơ mắt nhìn lũ đom đóm bay loạn lên trong bình thủy tinh.”

“Sau đó thì sao?”

“Hơn hai tuần sau, công viên không còn đom đóm nữa.” Ngữ khí của Lị Vân thật bình thản,

“Khi con đom đóm cuối cùng biến mất khỏi công viên, cậu cũng không thường xuyên lui lại nữa.”

“Thì ra là thế.” Tôi hỏi, “Khi đó cậu đang ở đâu?”

“Khi đó tôi ở trong tiệm cà phê, nhìn thấy cậu đi qua, dáng vẻ như một con đom đóm mệt mỏi.” Cô nói, “Tôi liền chạy đến hỏi cậu: Đau không?”

“Hả?” Tôi hơi kinh hãi.

“Ngại quá.” Cô nói, “Là tôi thường hỏi cậu như vậy.”

“Tôi trả lời thế nào?”

“Cậu chỉ nói: đom đóm mới đau.”

Tôi lại bắt đầu trầm mặc, màn đêm đen lặng lẽ bao phủ cả công viên. “Kỳ thực cậu không cần quá để ý đến lời nói của tôi.” Lị Vân phá vỡ bầu không khí yên lặng,

“Bởi vì tôi không chỉ là người kì quái, mà còn là người nhàm chán hay suy nghĩ.”

“Không, cậu không phải.” Tôi nói, “Cậu là...”

“Hả?” Lị Vân đợi vài giây không thấy tôi nói tiếp bèn hỏi lại, “Là cái gì?”

“Tóm lại...” tôi nghĩ không ra từ thích hợp để hình dung, đành phải kết luận: “Cám ơn cậu.”

Lị Vân tựa hồ có chút hoảng sợ, thân thể hơi rung động.

Tôi quay người lại, nhưng lại phát hiện hốc mắt của cô dường như ngấn lệ. “Cậu sao lại khóc thế này?” “Không có gì.” Cô lấy ra một tờ khăn giấy, cẩn thận gấp lại sau đó mới nhẹ nhàng chấm lên khóe mắt,

“Qua nhiều năm như vậy, lần đầu tiên nghe cậu nói cảm ơn.”

“Nhiều năm như vậy?”

“Không có gì.” Cô lại nói.

“Đi ăn cơm thôi.” Lì Vân đứng lên, “Hôm nay món đặc biệt sẽ là mì ô long ướp ngũ vị.”

“Thật ngại quá.” Tôi nói, “Món này không hợp khẩu vị của tôi lắm, sợ nuốt không nổi.”

“Hôm nay là tôi mời.”

“Nhân thị thiết, phạn thị cương.” (Người là sắt, cơm là thép) Tôi cũng đứng dậy, “Ăn không được cũng phải ăn.”

Tôi cùng Lì Vân chậm rãi trở về «Lãng quên», đẩy cửa bước vào, phát hiện không khí trong quán thật náo nhiệt.

“Sao về muộn thế?” Ngữ khí của Lì Lì có chút oán trách, “Em đang bận rộn chết được đây.” “Đây là thái độ đối với ân nhân cứu mạng sao?” Tôi nói.

“Nga?” Lì Lì giật mình, lắp bắp: “Anh nhớ lại rồi sao?”

“Ừ.” Tôi gật đầu, “Quả nhân đói rồi, muốn dùng thiện.”

“Tuân chỉ!” Lì Lì nở nụ cười, “Lập tức có ngay.”

Lì Vân vội vàng vào trong, còn lại mình tôi ngồi ở chiếc bàn trong cùng sát cạnh tường. Nhớ lại lời của Lì Vân ở công viên, tôi tin rằng cô ấy không lừa tôi, những chuyện này quả thực đã từng xảy ra.p>

Nhưng tôi một chút cũng không nhớ nổi.

Dù cho tôi có nỗ lực đến thế nào cũng vô luận gọi về những kí ức đã quên, chỉ cảm thấy đầu càng ngày càng nặng.

Tôi quay đầu nhìn bể cá, tầm mắt hướng theo từng chuyển động của chú cá, nhìn một hồi liền nhập thần.

6. Chương 06

“Đang nghĩ gì thế?” Lì Vân bê mì ô long ướp ngũ vị đặt trước mặt tôi, nói: “Khi ông chủ tiệm cà phê muốn nhượng lại cửa hàng, tôi liền mua bể cá này của ông ấy.”

“Ôi...” Tôi lắc lắc đầu.

Lì Vân thè lưỡi, về quầy bar bê thêm một bát mì nữa đến ngồi đối diện trước mặt tôi.

Tôi có chút lơ đãng, nên ăn cũng không thấy ngon, vẫn còn hơn nửa bát đã buông đũa.

“Đêm nay nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai cậu còn phải đi công tác ở Đài Bắc.” Lì Vân nói.

“Thiếu chút thì quên.” Tôi nói, “A? Làm sao cậu biết ngày mai tôi đi công tác Đài Bắc?”

“Mấy hôm trước cậu có nói cho tôi.”

“Thật sao?” Tôi thở dài, “Trí nhớ của tôi kém như vậy, vạn nhất bỏ lỡ chuyến công tác thì nguy rồi.”

“Cậu yên tâm đi.” Cô đáp chắc chắn, “Chuyến công tác này tuyệt đối không có vấn đề.”

“Hà?” Tôi nghi hoặc.

“Có một buổi tối khi cậu đang ngồi tại quán cà phê ăn cơm thì bỗng nhiên có một đôi nam nữ thoát nhìn như tình nhân bước vào quán, nam khoảng chừng 50, nữ thì mới khoảng trên 20 tuổi.” Lị Vân dừng một chút, nói:

“Nhưng khi bọn họ vừa bước vào trong, người đàn ông kia nhìn thấy cậu liền nhìn trừng trừng vài giây rồi lập tức quay người bỏ đi.”

“Sao lại như vậy?”

“Tôi lúc đó cũng rất nghi ngờ, bèn nhìn nhìn cậu thì nghe được cậu nói: đúng là số phận.”

“Số phận?”

“Tôi đến bên cạnh hỏi cậu tại sao lại nói thế?” Lị Vân nhin không được bèn cười phá lên:

“Cậu nói: ăn cơm mà cũng có thể tận mắt nhìn thấy cuộc hẹn hò của sếp với tình nhân, đây cũng là một loại cảnh giới.”

“À?”

“Tôi nói hay bọn họ chỉ là một đôi vợ chồng chênh lệch tuổi tác, cậu liền nói: buổi tối thì vợ chồng tốt nhất nên đi dạo công viên, ông chồng không nên mặc tây trang đeo caravat, bà vợ cũng không nên trang điểm dày như thế.”

“Tôi nói đúng mà.”

“Ừ.” Lị Vân gật đầu cười, “Tôi cũng tán thành.”

Chẳng trách mà khi tôi trí nhớ không tốt làm sai giấy tờ, sếp cũng ít khi quở trách tôi, thậm chí còn nói: “Cậu là quý nhân, khó trách quên chuyện này chuyện kia.”

Vốn dĩ ông ta muốn bịt miệng tôi.

“Sếp của tôi với tình nhân bây giờ vẫn còn dây dưa chứ?” Tôi hỏi.

“Hẳn là thế đi.” Lị Vân lại cười, “Bởi vì công việc của cậu rất thuận lợi mà.”

“Vậy là tốt rồi.” Tôi cũng cười.

“Ăn cơm xong rồi, cà phê cũng uống xong rồi.” Tôi đứng lên, “Tôi phải đi đây.”

“Ừ.” Lị Vân đưa tôi ra tận cửa, “Nên nghỉ ngơi sớm một chút.”

Tôi chậm chậm đi về nhà, hôm nay phát sinh thật nhiều chuyện khiến tôi cảm thấy kinh ngạc, không tiêu hóa nổi.

May mắn cuối cùng cũng nghe được một chuyện tốt, bát cơm của mình vẫn ổn, sẽ không bị quẳng đi mất. (ý chỉ sẽ không bị mất việc J) Bằng không tôi sẽ rất nghi ngờ chuyện làm sao mình có đủ sức lực để đi về nhà?

Tôi tắm rửa xong, ngồi xem ti vi một chút, chuẩn bị tư liệu cho chuyến công tác ngày mai, liền lên giường đi ngủ.

Sau đó tôi lại mơ thấy cô gái kia.

Cô ấy hỏi tôi: “Có đau không?” rồi chậm rãi vươn tay vuốt tóc tôi.

Tôi bèn mở miệng nói: “Cậu không phải là Tưởng Lị Vân sao?”

Cô tựa hồ hoảng sợ, nhanh chóng rút tay về.

Tôi vì thế mà tỉnh giấc.

Sau khi súc miệng xong tôi đi ra cửa, nhìn xem ở trước cửa có cái gì?

Dưới đất là một gói tài liệu, trên đó dán một tờ giấy có ghi: “Công tác Đài Bắc.” Buổi tối trước khi đi ngủ tôi thường mang toàn bộ những thứ cần mang theo đặt ở trước cửa, thỉnh thoảng còn viết giấy để lên trên.

Chỉ cần đi ra nhìn thấy, liền sẽ không quên hôm nay cần làm những gì.

Đây là thói quen nhiều năm tập thành của tôi, cũng là bản năng sinh tồn để thích ứng với trí nhớ bất hảo.

Tôi mặc chiếc áo sơ-mi được may đo vừa vặn, cổ đeo caravat, cầm cặp tài liệu đi thang máy xuống tầng. Mới vừa ra đến cổng xã khu đã gặp ngay Lị Vân.

“Còn sớm,” Cô nói, “tôi lái xe đưa cậu đi.”

“Không cần phiền toái như vậy.” Tôi nói.

“Không phiền gì. Tôi cũng cần ra chợ mua một ít nguyên liệu nấu ăn.” Cô trả lời, “Đi thôi.”

Tôi đang muốn từ chối tiếp, cô đã liền quay người đi, tôi đành phải đi theo phía sau.

Lị Vân lái xe, tôi ngồi bên phải cô ấy, dọc đường đi chúng tôi không mở miệng nói với nhau câu nào.p>

15 phút sau, cô nói: “Đến rồi.”

Tôi xuống xe nói một tiếng cảm ơn, xoay người rời đi hai bước, đột nhiên quay lại hỏi:

“Cậu làm sao biết tôi muốn ngồi nhờ?” “Công ti cậu rất keo kiệt, đi công tác chỉ trợ cấp cho những chi phí tối thiểu nhất như tiền xe.” Lị Vân nói.

“Làm sao mà cậu...”

“Xe sắp đến rồi.” Lị Vân khởi động lại xe, “Nhanh mua vé đi.”

Tôi chạy nhanh đến nơi bán vé, cô nhân viên mới vừa đưa lại tiền thừa xong xe liền tới bến.

Tôi lên xe, tìm một chỗ ở sát đường đi, có một vị ni cô đã ngồi ở ghế cạnh cửa sổ. Ngồi xe mà cũng có thể ngồi cạnh ni cô, đây hẳn cũng là một loại cảnh giới.

“A di đà phật.” Bà nói, “Thí chủ đã lâu không gặp.”

Giờ phải làm thế nào?

Tôi chỉ có thể miễn cưỡng mỉm cười, gật gật đầu rồi mới ngồi xuống.

“A di đà phật.” Bà lại nói, “Thí chủ, cậu bị say xe sao?”

“A di đà phật.” Tôi trả lời, “Cháu không sao.”

“A di đà phật, thí chủ vận khí của cậu không tốt chút nào.” Bà tiếp tục, “Tôi thấy vậy đấy.”

“Hả?”

“Những điều này tất thấy đều là nhân quả.” Bà cười cười.

Tôi nỗ lực lại kìm ức trong đầu, tuy rằng tôi biết kết quả thường là vô ích.p>

Nhưng mà việc quen biết vị ni cô kia hẳn là chuyện cực kì đặc biệt, ít nhất cũng phải có chút ấn tượng mơ hồ.

Không nghĩ tới trong đầu ngay cả “mơ hồ” cũng không có, chỉ có một khoảng trống rỗng mà thôi.

“Đã quên rồi thì nên quên luôn đi.” Bà nói, “Không cần cố chấp.” Tôi không nhịn nổi bèn quay đầu nhìn bà.

“Cậu nhớ được kiếp trước sao?” Bà hỏi.

“Kiếp trước ạ?” Tôi cảm thấy rất buồn bực khi bị hỏi như vậy, “Đương nhiên là không nhớ rồi.”

“Nếu cậu đã quên đi ký ức của kiếp trước, vậy thì kiếp này phải làm sao đây?”

“Kiếp này ạ?” Tôi càng buồn bực, “Kiếp này thì vẫn thế thôi.”

“Cho nên mới nói, cho dù cậu đã quên này hôm qua...” Bà mỉm cười.

“Thì ngày hôm nay cũng có ảnh hưởng gì đâu.”

Tôi tuy rằng không thừa nhận hai chuyện này có liên quan gì, nhưng những lời này hẳn là thiện ý.

Logic học vô pháp suy luận cũng vô pháp nghiệm chứng thiện ý, bởi vì logic học có lúc cũng rất cứng nhắc.p>

Tôi không suy nghĩ nhiều, đã quên thì quên luôn.

Quên thì đã sao? Nhớ thì đã sao?

Trên đường đi vị ni cô phải đứng dậy hai lần đi toilet để nôn, mỗi lần tôi đều đứng dậy trước để thuận tiện cho bà rời khỏi chỗ.

“Sư thái có khỏe không ạ?” Sau khi bà đi toilet lần thứ hai trở về, tôi liền hỏi.

“Không sao.” Bà miễn cưỡng cười, “Chẳng qua tôi tu hành còn chưa đủ.”

“Cái này với tu hành thì có quan hệ gì. Chỉ cần thoải mái, cái gì cũng không nghĩ đến vậy là tốt rồi.”

“Ừ.” Bà gật đầu, “Cậu quả nhiên rất có phật duyên.”

Có phật duyên á?

Kì thực tôi chính là hi vọng bà không cảm thấy bản thân vì say xe mà tâm có vướng bận.

Chỉ cần trong lòng có ý nghĩ “Tôi sẽ say xe” thì sẽ càng say xe.

Có lẽ vị ni cô nghe theo lời tôi nói, quãng đường tiếp theo liền tốt hơn nhiều, cũng không phải đi toilet nữa.

Cuối cùng cũng đến Đài Bắc, bà xuống xe trước, trước khi xuống còn nhìn tôi nói cảm ơn.

Tôi thì lại xuống xe ở trạm cuối.

Xe vừa vặn đỗ ở gần chỗ tôi công tác, không cần rẽ ở đâu cả, chỉ cần đi thẳng 50m là tới.

Tôi trước tiên ăn trưa ở ven đường, ăn xong bèn nghỉ ngơi một chút rồi mới đi xử lí công sự.

Làm xong việc đã khoảng chừng 5 giờ. Tôi muốn đi dạo đường phố Đài Bắc một chút, tiện thể tìm chỗ ăn tối. Ăn xong bữa tối lại ngồi xe về Đài Nam.

Khi tôi ăn xong đi ra cửa, đang muốn đi ra bến xe vậy mà lại lạc đường.

Con đường trước mặt tôi hoàn toàn xa lạ, dường như chưa từng đi qua.

Giống như đang ở giữa đại dương hay sa mạc, bốn phía chỉ mờ mịt một màu xanh hoặc vàng,

Hoàn toàn không có khả năng tìm được đất liền.

Tôi không biết phải đi theo hướng nào? Những người qua đường khác vội vàng đi qua, tôi lại chỉ có thể đứng một chỗ.

Tôi vừa hoảng vừa vội, rõ ràng vừa mới đi qua mà, thế nào mà lại không nhớ phương hướng?

Không gian mông lung xung quanh tôi gợi cảm giác đã từng quen thuộc, sau khi tôi xuất ngũ đến Đài Bắc làm việc cũng xảy ra những chuyện như thế này.

Khi đó tôi thường đột nhiên bị lạc đường, mỗi lần đều chỉ có thể hỏi người qua lại hoặc gọi taxi về nhà.

Chính vì thế tôi mới bỏ việc quay về Đài Nam.

Hiện giờ trong lòng tôi nóng như lửa đốt, tâm trạng rối bời, tôi thật sự không biết phải làm sao.

Hai tay ôm lấy đầu, nhắm mắt lại ngồi thụp xuống.

Ngồi lồi lêu, chân đã tê cứng, tôi nghĩ thậm chí không thể như vậy, phải về nhà thôi.

Miễn cưỡng xốc lại tinh thần, tôi bèn mở mắt đứng lên.

Không còn sức quay lại bến xe, tôi đành giơ tay phải vẫy taxi.

Taxi chỉ rẽ hai lần, không đến năm phút đã đến bến xe.
Trên xe về Đài Nam, tôi cảm thấy mệt chết đi nhưng vẫn còn hoảng hốt.
Trái tim vẫn đang đập dữ dội.

Sau 4 giờ, tôi ra khỏi bến, lại đi taxi về nhà.
Xuống xe tại cổng xã khu, nhìn đồng hồ đeo tay, đã 11 giờ rồi.
Quán của Lị Vân hẳn đã đóng cửa, nhưng tôi mơ hồ nhìn thấy đèn bảng hiệu vẫn còn sáng.
Tôi đi về hướng quán, đến nơi lại do dự có nên mở hay không mở cửa đi vào?
“Cậu đã về.” Lị Vân kéo cửa ra, đầu tiên là mỉm cười nhưng khi nhìn sắc mặt của tôi lại hỏi:
“Cậu làm sao vậy?” “Tôi...”
“Vào trong đi đã.”

Tôi đi tới chiếc bàn ở góc trong cùng của quán ngồi xuống, hỏi: “Cậu thế nào còn không đóng cửa?”

“Tôi đang thử nghiệm bánh quy ngũ vị.”

“Ồ.” Tôi đơn giản lên tiếng.

“Công tác hôm nay thuận lợi không?” Cô ngồi xuống đối diện tôi.

“Rất thuận lợi. Bất quá khi đi tìm bến xe để trở về lại đột nhiên bị lạc đường...”

“Không sao.” Cô cười, “Trước mũi chính là đường, hỏi người ta là được rồi.”

Phản ứng của cô thật ngoài ý muốn của tôi, hình như chuyện bỗng dưng lạc đường cũng không phải là chuyện quá ngạc nhiên.

“Nhưng tôi đã từng đi qua đó rồi, hơn nữa cũng cách không xa...”

“Không sao.” Cô lại nói, “Lạc đường thì lạc đường, chỉ cần không gặp hươu sao là được.” ((Hình như đây là bác Thái chơi chữ =.=) (Đoán bừa thôi a) Chữ (“lộ” nghĩa là đường) đọc là [lù], nghe giống như (“lộc” tức là con hươu))

“Cái gì?”

“Bởi vì con nai so với hươu còn to hơn đó.”

“Quả là thâm ý.” Tôi bật cười.

“Đúng rồi. Sáng nay lúc đi xe, tôi ngồi cạnh một vị ni cô.” Tôi nhớ tới vị ni cô buổi sáng,

“Bà ấy hình như biết tôi, còn nói: đã lâu không gặp.”

“Bà ấy là trụ trì chùa Thủy Nguyệt. Để khởi công xây dựng chùa, bà ấy thường bán hoa quả ở bệnh viện gần đó.”p>

“Vậy sao bà ấy biết tôi?”

“Cậu đã từng mua hoa quả của bà.” Cô cười, “Cậu đi gặp cô gái ở phòng cấp cứu kia, thường tiện thể mua hoa quả. Có một lần cậu đem toàn bộ tiền trong người ra mua, làm cậu và cô gái kia sau khi ăn xong cơm chiều liền phát hiện trên người không còn xu nào, kết quả lần đó là cô gái kia mời.”

“Thì ra là thế.” Tôi tuy rằng gật đầu nhưng vẫn như trước: không hề có ấn tượng.

“Vị sư thái kia thường rất hay nói cậu có phật duyên.”

“Có lẽ thế.” Tôi cười khổ, “Phật Tổ phù hộ tôi chỉ ăn hai cái tát mà không bị quản thúc ở phòng cấp cứu.”

“Cậu nhớ vị sư thái ấy không?” “Hoàn toàn không có chút ấn tượng.” Tôi gượng gạo.

“Cứ từ từ.” Cô nói, “Có lẽ để tâm trạng thoải mái sẽ nhớ ra.”

“Cái này với thoải mái thì có quan hệ gì.” Tôi nói, “Cậu không cần an ủi tôi.”

“Có thể sau này...”

“Hiện tại đã nhớ không ra.” Tôi chặn ngang, “Thời gian càng lâu, kí ức càng mờ nhạt.”

“Cũng có thể. Nhưng mà biết đâu một ngày nào đó cậu lại nhớ ra được những chuyện đã trải qua từ rất lâu...”

“Tôi không nhớ đã từng gặp cậu, cũng không nhớ có quen biết cậu.” Âm lượng của tôi đột nhiên nâng cao, “Trí nhớ của tôi không tốt, không cần kiểm tra tôi!”

Tôi đã vô lực thừa nhận những kí ức đánh rơi đột nhiên xuất hiện trở lại, cũng như chuyện lạc đường không cách nào khắc phục. Áp lực đã vượt qua điểm giới hạn, núi lửa liền phun trào.

Sau khi bùng nổ xong, tôi cảm thấy có chút hư thoát (*), đành chậm chậm cúi đầu.

“Đau không?” Lì Vân hỏi.

Tôi bị những lời này làm giật mình, ngẩng đầu, thấy tay phải của cô đang giơ lưng chừng, cứng ngắc giữa không trung.

Mà ánh mắt của cô lại tràn ngập bi thương.

Sau khi nhìn thấy ánh mắt của tôi, cô bèn chậm chạp buông tay.p>

Tâm trí tôi đột nhiên minh bạch: Lì Vân chính là cô gái trong giấc mơ nọ!

.....

7. Chương 07 End

Tôi không rõ hiện tại là mộng cảnh? Hay là hiện thực?

Cô gái trong giấc mộng nhiều năm của tôi lại đang ở ngay trước mặt?

“Cũng khuya rồi, uống trà hoặc cà phê không tốt.” Lì Vân đứng dậy đi về phía quầy bar,

“Uống chút nước trái cây đi.”

“Cậu có biết hồi hải mã (1) không?” Lì Vân đặt cốc nước chanh trước mặt tôi,

“Tiếng Anh là hippocampus.”

Tôi đầu tiên nói cảm ơn, sau đó lắc đầu.

“Những kí ức dài thường tồn tại ở vỏ đại não, nó quản lí toàn bộ kí ức.” Cô nói,

“Trong đầu còn có một khu vực gọi là hồi hải mã, phụ trách việc đem kí ức viết lên vỏ não.”

“Ừ.” Tôi gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. “Nếu hồi hải mã bị tổn thương, năng lực ghi nhớ ngắn hạn sẽ giảm xuống, cũng vô pháp đem trí nhớ ngắn hạn chuyển hóa thành trí nhớ dài hạn.” Cô nói, “Đây chính là cái tẩy tủy nhiên.”

Tẩy sao?

Tôi không khỏi cúi đầu nhìn thoáng qua tờ giấy bị kẹp trên bàn:

“Nếu nhân sinh không sai lầm, sao bút chì lại cần có tẩy?”

“Nếu như trí nhớ cũng giống như viết chữ bằng bút chì, như vậy dùng tẩy xóa đi có thể không lưu lại dấu vết nào.

Trừ khi sức đủ mạnh, mới có thể lưu lại vết chữ bị xóa đi.” Cô lại ngồi xuống. Tôi ngẩng đầu nhìn cô, buồn bực vì sao cô lại nói nhiều như vậy?

“Chức năng quan trọng nhất của hồi hải mã chính là ghi nhớ, nhất là những kí ức có tính sự kiện. Nếu hồi hải mã bị tổn thương, có thể sẽ quên ở nơi nào, vào lúc nào, làm chuyện gì hoặc đã trải qua chuyện gì...”

Tôi càng nghe càng kinh ngạc, thầm nghĩ chuyện này không phải là trọng tâm câu chuyện, mà lại liên quan mật thiết đến vấn đề của tôi.

“Hồi hải mã ngoài liên quan đến ghi nhớ kí ức, còn liên quan đến năng lực nhận thức. Từ xưa, để giúp con người chuyển thư bằng chim bồ câu, não bộ phải tăng kích thước hồi hải mã lên.” (2)

“Vì sao lại nói với tôi những lời này?” Tôi rốt cục không nhịn được mở miệng hỏi.

“Cậu đột nhiên bị lạc đường, có khả năng vì hồi hải mã của cậu đã bị thương.”

“Này...” Tôi há miệng, chuẩn bị quát lên.

“Cậu hồi bé không cẩn thận bị đụng vào đầu, có thể như vậy mà tổn thương hồi hải mã.” “Không có khả năng!” Tôi cơ hồ kêu lên, “Cậu không thể đến cả chuyện này cũng biết.”

“Trí nhớ trước đó của cậu là hoàn chỉnh, nhưng sau vụ đánh nhau đó, trí nhớ của cậu trở nên ngắt quãng mơ hồ, thậm chí là mất hẳn đi.”

“Ngay cả đánh nhau...” Tôi bắt đầu phát âm không rõ.

“Bởi vì tôi chính là đồng học của cậu.” Cô nhàn nhạt nói.

Tôi quá sợ hãi, không tự giác đứng lên.

“Trước tiên cậu đừng kích động, tôi sẽ từ từ kể cho cậu nghe.”

Lì Vân đứng lên, bước tới hai bước, chỉ vào một bức ảnh trên tường thoạt nhìn như là hội trường của trường trung học.

“Lễ tốt nghiệp cấp 2 của chúng ta cử hành ngay tại nơi này.” Cô nói, “Lễ tốt nghiệp có phát thưởng, khi phát thưởng chọn ra 7 số, cậu là một trong số đó. Cậu cho rằng sẽ nhận được giải thưởng lớn nên hưng phấn kêu to. Kết quả hiệu trưởng nói: có 507 em tốt nghiệp, nhưng chỉ có 500 phần thưởng. Ngoại trừ ngẫu nhiên 7 em này không có thưởng thì còn lại đều được nhận.”

“Cái trường đó thật quá biến thái.” Tôi nói.

“Kia chính là trường học cũ của chúng ta” Cô bước sang phải hai bước, chỉ vào bức ảnh chụp một chiếc xe đạp, “Ba năm cấp ba cậu hay đi chiếc xe này, còn tự mình dán lên đó một cái logo Mercedes Benz.”

Theo ngón tay cô, tôi nhìn thấy logo ngôi sao Mercedes.

“Đây là cậu đêm trước khi tốt nghiệp cấp ba, câu lạc bộ của các cậu tổ chức biểu diễn. Những người lên biểu diễn đều cầm một thanh tre giả làm đàn guitar, vừa nhảy vừa hát Chim lửa hãy đốt cháy đi .” (3)

Cô chỉ vào một thân ảnh mơ hồ đứng bên sân khấu, “Cậu đứng ở đây.”

“Lên năm nhất đại học cậu gia nhập câu lạc bộ bảo vệ môi trường. Đây là ảnh chụp câu lạc bộ chèo thuyền ở rừng được Tứ Thảo.” (4)

Cô lại chỉ vào một người ngồi ở đuôi thuyền, “Chỉ có cậu là không nhìn ống kính.”

“Năm ba đại học cậu theo học môn Nghiên cứu phong tục dân gian Đài Loan, cho nên bèn đến Đông Cảng để chụp ảnh lễ tế thần sông về viết báo cáo cuối kỳ.” Cô tiếp tục chỉ vào một chiếc bóng mờ ảo giữa sương

khỏi hông lưng, “Cậu chạy vào chỗ người ta bắn pháo hoa để lấy cảnh. Cậu xem, dưới chân còn có xác pháo đây này.”

“Cửa hàng 7/11 (5) này ở ngay cạnh nhà trọ của cậu, khi đó cậu đang học năm tư đại học. Cậu hay đến đó, thỉnh thoảng còn ăn sáng ngay tại đây.”

Cô liên tục di chuyển tay chân, vừa chỉ vào từng bức ảnh vừa thuyết minh.

“Đây là nhà ga đối diện hiệu sách. Cậu tham gia quân ngũ khi được nghỉ phép về nhà hay khi quay lại doanh trại đều đi tàu hỏa. Trước khi vào ga cậu thường vào cửa hàng này xem sách, thỉnh thoảng cũng mua vài quyển.”

Cô chỉ vào một anh lính đứng ở trước cửa hiệu sách: “Đây chính là cậu.”

“Đây là ảnh chụp cậu đang chọn hoa quả, người bán là vị sư thái trụ trì chùa Thủy Nguyệt.”

Ngón tay cô dịch sang phải khoảng chừng 2 cm, “Bà ấy đứng ở chỗ này, tiếc là chỉ chụp được đáng người.”

“Đối diện đường cái chính là bệnh viện.” Cô lại đưa ngón tay chỉ lên trên, “Cậu gặp cô gái kia ở phòng cấp cứu bệnh viện này.”

Tôi theo bản năng sờ sờ gò má.

“Đây là tiệm cà phê bên cạnh công viên, hiện tại là công trường. Cậu từng ở trong này bị hai con chó tấn công, cũng từng ở đây nhìn thấy sếp hẹn hò cùng bồ nhí.”

Cô lại chỉ vào bức ảnh chụp bể cá cạnh quầy bar: “Còn nhớ bể cá này không?”

Tôi không khỏi quay đầu, ngoái nhìn bể cá dài ba thước được đặt áp lên tường của quán.

“Đây là ảnh chụp ở tiệc thịt nướng của xã khu nửa năm trước. Cậu đứng ở cuối cùng phía bên phải.”

Cô không nhịn được cười: “Khi cậu xem bức ảnh này, liền nói cậu giống Kim Thành Vũ, tôi thì bảo cậu giống Lưu Đức Hoa. Cậu còn nói cậu chỉ có thể nuốt lệ thừa nhận là tôi nói đúng.”

“Nếu tôi thật sự nói như vậy thì chỉ là thuận miệng thôi.”

“Nhưng tôi thực sự cảm thấy cậu giống Lưu Đức Hoa đó.” Cô cười, “Dáng người rất giống.”

“Đây là bức ảnh cậu chụp ở trước cửa «Lãng quên», cậu nói cậu đứng cười thế này trông rất ngu ngốc.”

Cô chỉ vào chậu cây bên phải tôi: “Đây mà Mê điệp hương mà cậu thường hay ăn.” (Cái cây dùng để tẩm ướp các món “ngũ vị” cho bạn)

“Đó chính là Mê điệp hương?”

Cô gật đầu.

“Giá treo ảnh này vừa hết chỗ treo, vẫn còn một số tấm chưa gắn lên tường, ngày mai phải gắn thêm mới được.”

Cô lấy từ dưới quầy bar ra một xấp ảnh, quay về phía tôi nói:

“Đây là ảnh chụp hôm tôi làm cà phê đá cho cậu xem, khi cậu chăm chú nhìn cà phê nhỏ giọt, tôi bèn đứng sau lưng chụp trộm một bức. Cậu còn đòi tôi trả tiền làm người mẫu.”

“Cái này thì tôi nhớ.” Tôi nói, “Tôi chỉ thuận miệng nói đùa, cậu không thể cái gì cũng cho là thật chứ.”

“Được được, để tôi sửa.” Cô gật đầu, “Cậu nói đùa đòi lấy tiền cát-sê.”

“Kết quả cậu dùng một cốc cà phê đá để trả.”

“Ừ.” Cô lại gật đầu, “Đoạn này cậu nhớ rất rõ ràng, thật tốt.”

Nguyên lai mỗi bức ảnh trên tường đều liên quan đến tôi, không phải chỉ là đồ trang trí của «Lãng quên».

Mỗi bức đều đại diện ột đoạn kí ức đã bị tôi quên đi hoặc sắp quên đi.

Tôi mở to mắt nhìn thật kỹ những bức ảnh trên tường, nhưng lại vô pháp đi vào dòng kỉ niệm.

Bởi vì tôi căn bản không có kí ức. “Còn mấy bức ảnh ở trong sổ. Sau khi máy ảnh trở nên phổ biến, tôi cũng chụp rất nhiều rồi lưu vào máy tính. Đều là của cậu...”

“Vì sao?” Tôi chặn ngang lời cô.

“Hả?” Cô tựa hồ không rõ ý tứ của tôi. “Vì sao cậu phải làm như vậy?”

“Cậu vẫn không đoán ra sao?” Cô hỏi lại. Tôi bình tĩnh suy nghĩ một chút, nếu Lị Vân nói cô ấy là bạn học hồi cấp hai của tôi, như vậy...

“Cậu nhất định là cô gái mà tôi đã cứu.” Tôi bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“Cô gái cậu đã cứu ư?”

“Đúng vậy, tôi khi đó vì cậu mà đánh nhau với một cô gái.” Tôi nói, “Kỳ thực cậu không cần phải thế, đã lâu như vậy, cậu không cần để ở trong lòng, cũng không cần cảm thấy áy náy hoặc cảm kích linh tinh.”

Cô lẳng lặng nhìn, không đáp lại câu nói của tôi, khuôn mặt hiện ra một nụ cười cổ quái.

“Tôi đoán sai sao?” Tôi hỏi.

“Tôi bây giờ có còn hung dữ như vậy nữa không?”

“A?” Tôi kinh ngạc, “Chẳng lẽ cậu là...”

“Tôi chính là cô gái đánh nhau với cậu đấy.”

Cô nói xong liền cười.

Tuy rằng tôi đối với cô gái kia cơ hồ không có chút ấn tượng, chỉ lưu lại một chữ duy nhất trong đầu: “Hung dữ”.

Nhưng Lị Vân trước mặt tôi chính là cô gái hung dữ kia sao?

Bộ dáng hai người trong đầu tôi căn bản là không chút trùng lặp.

“Hồi cấp hai tôi rất lôi thôi, không chú trọng vẻ bề ngoài, bạn bè thường giễu cợt tôi không sạch sẽ.” Cô nói,

“Ngày đó cô bạn ngồi kế bên tôi vừa chê cười tôi bẩn thỉu, còn sáng tác bài hát nhạo báng tôi. Tức quá tôi bèn cãi nhau với cô ấy, sau đó còn dẫn tới đánh nhau. Nam sinh đánh nhau thường bẻ tay, nữ sinh thì giật tóc. Bởi vì tóc tôi ngắn nên liền chiếm ưu thế. Lúc này tôi đột nhiên nghe được có người nói: Bỏ cô gái kia ra!”

“Bỏ cô gái kia ra?” Tôi nói: “Đây chính là lời thoại của Châu Tinh Trì trong phim a.”

“Vậy à.” Cô cười, “Lúc ấy cậu quả thật đã nói như vậy.”

“Đó là tôi nói sao?”

“Ừ.” Cô gật đầu, “Cậu chạy tới đẩy tôi ra, bởi vì tôi lúc đó đang nổi nóng bèn đẩy lại cậu một cái. Cậu vừa khéo đánh rơi hộp bút xuống đất, liền trượt chân ngã, đầu đụng vào góc tường...”

“Không phải là bàn sao?”

“Là góc tường.”

“Sau đó cha mẹ mang cậu đi bác sĩ, còn phải chụp X-quang. Bác sĩ nói cậu có khả năng bị tổn thương hồi hải mã, có một chút hiện tượng suy thoái. Bất quá ông ta cũng không chắc.” Cô nói, “Bác sĩ khuyên cậu nên đọc nhiều, cậu liền tập thành thói quen đọc sách liên tục. Tôi đoán đây là nguyên nhân khiến cậu bị nhân áp cao.”

“Nhân áp của tôi quá cao sao?”

Nửa năm trước ở tiệc thịt nướng, là cậu nói cho tôi. Cô liếc mắt nhìn tôi một cái, sau đó khẽ thở dài, nói:

“Sau sự kiện đó, tôi thường xuyên mơ thấy một giấc mộng, trong mộng cậu luôn ôm đầu kêu đau.”

“Đau?”

“Đúng vậy.” Cô nói, “Trong mộng cậu luôn kêu đau.”

“Nhưng từ đó về sau, cho dù chúng ta là bạn học nhưng lại không hay nói chuyện với nhau. Tôi rất muốn tiếp cận cậu, cũng không dám tiếp cận cậu. Cho đến tận lễ tốt nghiệp trung học, tôi rút cục lấy đủ dũng khí hỏi cậu: Đau không?”

“Cậu hỏi tôi: Đau không?” “Ừ.” Cô nói, “Nhưng cậu trả lời: không liên quan đến cậu.”

“Tôi...”

“Không sao.” Cô mỉm cười.

“Lên cao trung cậu học trường nam sinh, tôi học trường nữ sinh, nhưng một người bạn học cùng với cậu là đi học thêm một chỗ với tôi. Tôi thường hỏi cậu ta xem cậu ở trường gặp phải những chuyện gì.”

“Cậu ta là ai thế?”

“Cậu ta có thể xem như là bạn tốt nhất của cậu hồi cấp ba, tôi và cậu ta những năm gần đây thỉnh thoảng có liên lạc. Năm ngoái cậu ta ngẫu nhiên gặp lại cậu ở cửa hàng Mc Donalds.”

“Mc Donalds?” Tôi dường như còn sót lại một chút trí nhớ, “Bạn học cấp ba?”

“Năm hai cao trung có lần sau khi tan học, cậu tìm không thấy xe đạp, cho rằng có người tạm thời lấy xe đi, vì thế cậu đứng ở đấy đợi hơn một giờ. Nhưng kỳ thực chính là cậu nhớ nhầm vị trí dựng xe mà thôi.”

“Làm sao mà cậu đoán được ý nghĩ của tôi thế?”

“Tôi núp ở góc khuất, cùng cậu chờ.” Cô nói, “Nhưng sau đấy tôi nghĩ chờ không phải là biện pháp tốt, bèn đi tới chỗ để xe đạp thật sự, dắt nó đến cho cậu. May mắn là xe đạp của cậu quên khóa.”

“Cậu sau khi nhìn thấy tôi liền nói: Sao lại chọn chiếc xe đạp rách của tôi thế?, sau đó vội vàng phóng xe về nhà.” Cô tiếp tục kể, “Cậu chỉ rời đi một hồi rồi lại quay lại, nói: cậu đừng hiểu lầm, tôi chỉ cảm thấy loại xe dành cho nam này không thích hợp với nữ. Sau khi nói xong lại quay đầu xe rồi đi.”

“Này...”

“Thật ra tôi đã rất lo khi cậu nhìn thấy tôi sẽ có phản ứng gì, nhưng theo hành động của cậu thì xem ra cậu đã quên tôi mất rồi.” Cô nhàn nhạt cười, trong nụ cười thoáng chút chua xót, “Từ đó tôi giống như một linh hồn luôn ở phía sau, quan sát những câu chuyện của cậu, yên lặng đi theo cậu.” Khi nghe đến đó, toàn bộ nguyên nhân khiến tôi kinh ngạc, đã dần dần biến thành cảm động.

“Buổi biểu diễn của các cậu trong đêm trước khi tốt nghiệp cấp ba tôi cũng đến xem. Cậu cầm một cành tre khá lớn, không cẩn thận quệt vào đùi, thế nên ở trên sân khấu bỗng nhiên phát ra tiếng kêu rất to, dưới khán đài đều cười rũ rượi.”

Cô nói đến đây liền cười to, sau khi dứt cười mới kể tiếp:

“Các cậu biểu diễn xong đi xuống dưới, tôi bèn chạy tới hỏi cậu: Đau không?” “Hả?”

“Cậu lúc ấy chính là loại ánh mắt nghi hoặc này. Một lát sau cậu mới nói: Không sao.”

“Chúng ta cùng thi vào một trường đại học, nhưng không cùng khoa. Năm nhất đại học cậu tham gia vào câu lạc bộ bảo vệ một trường, tôi cũng gia nhập theo. Lần đi tham quan rừng được Tứ Thảo tôi cũng có đi.”

Tôi nhìn kĩ bức ảnh chụp một đám người trèo thuyền, nói:

“Nhưng hình như không có cậu trong ảnh?”

“Bởi vì tôi là người chụp ảnh mà.” Cô cười cười, “Sau đó cả đoàn còn đi đến cửa sông Tăng Văn (*) xem cò mặt đen, bắt quả khi phải quay lại trường thì không thấy cậu đâu cả.”

“Không thấy tôi?”

“Tôi tìm thấy cậu dưới một tán cây rậm, cậu khi đó đang ôm đầu ngồi xồm trên mặt đất. Tôi...”

Cô dừng lại một chút, khịt khịt mũi, thở ra một hơi rồi mới nói tiếp:

“Tôi nhớ tới giấc mộng, nước mắt liền chảy ra. Sau khi lau khôé mắt, tôi bèn giúp cậu đứng lên. Cậu nói cậu bị lạc đường, giống như đặt mình giữa đại dương hay sa mạc, không biết phải đi theo hướng nào.”

Tôi không khỏi nhớ tới sự hoảng hốt lúc tìm đường ở Đài Bắc ngày hôm nay.

“Tôi hỏi cậu: Đau không? Cậu trả lời: không phải đau, mà là hoảng.”

“Đại học năm ba tôi và cậu cùng chọn môn Nghiên cứu phong tục dân gian Đài Loan, lại còn ở cùng một tổ.” Cô nói,

“Tổ chúng ta khi đó có sáu người, vì bài báo cáo cuối kỳ, mọi người bèn cùng nhau đến Đông Cảng xem lễ tế thần sông.

Khi thuyền tế đi đến đầu phố, pháo hoa nổ lên bốn phía, cậu còn chạy vào trong đám pháo hoa chụp ảnh con thuyền.”

“Xem ra gan tôi cũng to thật nhỉ.”

“Tôi nhìn thấy trên người cậu dính một ít xác pháo, liền hỏi cậu: đau không?” Cô cười, “Nhưng cậu trả lời: Không đau, hơn nữa thật thích.”

“Đại học năm tư tôi làm thêm ở cửa hàng 7/11 bên cạnh nhà cậu, thường thấy cậu vào mua này nọ.” Cô nói,

“Có một buổi sớm cậu vội lên lớp, cửa tự động còn chưa mở hết cậu đã vọt vào, kết quả va vào cửa kính. Vì lực đạo rất lớn, cửa kính bởi vậy còn có chút trục trặc. Tôi hỏi cậu: Đau không?”

Cậu trả lời: có phải nếu đau sẽ không cần bồi thường?”

“Khi cậu tham gia quân ngũ, tôi biết cậu hay ngồi tàu hỏa, cũng biết thói quen đọc sách mọi nơi mọi lúc của cậu, bởi vì tôi làm việc ở nhà ga đối diện với hiệu sách đó.” Cô nói, “Tôi thường giúp cậu tìm sách trên giá, cũng thường nhắc cậu tàu sắp đến.” “May mà nhờ có cậu.”

“Đêm trước khi xuất ngũ, lại một lần nữa tôi hỏi cậu: Đau không?”

Cậu tựa hồ hoảng sợ, sau đó mới nói: tòng quân không đau, mà là nhàm chán.

Sau khi xuất ngũ cậu đến Đài Bắc công tác, tôi không đi theo, tôi biết cậu không thể nhớ được đường xá ở đó, không bao lâu sẽ quay về Đài Nam. Quả nhiên ba tháng sau, cậu quay về Đài Nam làm việc.”

“Sau đó cậu...”

“Tôi đi một chiếc xe tải nhỏ, mỗi ngày ở dưới công ty cậu bán bữa sáng. Cậu thường mua điểm tâm của tôi. Có lần cậu hỏi tôi: Vì sao chỉ bán bánh kẹp và cơm nắm, sao không bán bánh trứng hay gì đó?”

Tôi trả lời: cậu không biết là khi chiên trứng, trứng sẽ đau sao?” Cô cười cười, “Cậu gọi tôi là người kì quái, từ đó về sau tôi còn có tên là quái nhân.

Ba năm trước cậu chuyển đến xã khu này, tôi cùng Lị Lị bèn đến làm ở quán cà phê cạnh công viên.”

“Lị Lị?” Tôi nói, “Chính là em gái của cậu hả?”

“Đúng thế.” Cô lại cười, “Khi cậu đến quán cà phê, Lị Lị đều bận bịu công việc, bởi vì tôi luôn cố gắng tìm cơ hội nói chuyện với cậu.”

“Quả nhiên là “lạp lap giai tân khổ”.”

“Tôi nhớ rõ cậu luôn gọi cà phê nóng. Cậu nói mũi của cậu không tốt, khí hậu đột nhiên thay đổi sẽ dễ dàng bị nghẹt mũi, chuẩn như chương trình dự báo thời tiết vậy, thế nên tôi mới thêm chút Whisky vào cà phê

đá. Cà phê của cậu đặc hơn một chút, bởi vì cậu uống cà phê nhỏ giọt không phải 10 giây 7 giọt mà là 11 giây 7 giọt. Có lần tôi hỏi cậu: ăn cơm một mình cảm thấy thế nào?

Cậu trả lời: có chút tịch mịch.” Cô lại dừng một chút, mỉm cười, sau đó nói: “Từ đó về sau tôi luôn cùng cậu ăn cơm.”

Tôi không cảm thấy kinh ngạc, chỉ là cực kì cảm động.

“Từ cấp hai đến khi tôi mở quán này, chúng ta nói chuyện nhiều nhất chính là lúc ở quán cà phê kia, cũng là thời gian ở chung lâu nhất, có khi tôi thậm chí muốn cậu mau nhớ lại lỗi lầm lúc đó của tôi.

Đáng tiếc cậu từ đầu đến cuối vẫn không nhớ ra.”

“Thật có lỗi.” Tôi cảm thấy hổ thẹn.

“Nếu nói có lỗi thì tôi cũng phải nói.” Cô cười, “Đầu tháng Tám, ông chủ quán muốn đem tiệm cà phê sửa thành phòng ở, tôi biết cậu rất thích bể cá kia liền mua nó về. Sau đó mượn một ít tiền rồi mở cửa hàng ăn này đây.

Tôi sợ hãi quên đi, cũng sợ hãi bị quên đi.” Tôi nói, “Vì thế quán mới có tên là «Lãng quên».”

“Câu này hình như tôi đã từng nghe qua rồi.”

“Ừ.” Cô gật đầu, “Mười ngày trước tôi cũng nói với cậu thế mà.” “Trí nhớ cậu thật tốt.” Tôi thở dài, “Không giống tôi, cứ hết lần này đến lần khác lãng quên cậu.”

“Trí nhớ của tôi tốt, bởi vì tôi sợ sẽ quên đi hết thấy về cậu.” Cô lại cười, “Cũng bởi vì, tôi sợ bị cậu quên đi. Vì thế nửa năm trước ở tiệc thịnh soạn tôi lại bắt đầu một lần nữa.”

“Bắt đầu một lần nữa?”

Cô kéo kéo góc áo, vuốt vuốt tóc, khuôn mặt nở một nụ cười ngọt ngào, nói:

“Tôi cố gắng biến bản thân mình trở nên sạch sẽ, cũng tận lực để trở nên tao nhã. Sau đó sẽ đến trước mặt cậu nói câu đó.”

“Câu gì cơ?”

“Tôi là Tô Lị Vân, có thể gọi tôi là Lị Vân.”

“Cậu thế này...” tôi không biết nên biểu đạt bằng từ ngữ nào, “đường như rất tội nghiệp.”

.....

Lị Vân cười cười, nhẹ nhàng nhún vai, sau đó lắc đầu.

“Tuy rằng cậu vẫn không nhớ ra tôi, nhưng tôi sẽ cố gắng tìm mọi cách đến gần cậu, tìm đề tài nói chuyện với cậu.

Có thể bởi vì tôi luôn muốn hỏi cậu: Đau không? Cho nên đề tài thường liên quan đến đau đớn gì đó.” Cô nói,

“Chỉ cần có thể ở cạnh cậu, giúp cậu nhớ kĩ những đoạn kí ức đã lãng quên đi, tôi cũng rất thỏa mãn.

Về phần cậu có nhớ tôi hay không, chính là bánh ngọt có thêm dâu tây hay không mà thôi.” Cô sau khi nói xong lại cười cười. Vẫn là nụ cười sạch sẽ, ngọt ngào, khiến người ta bình tâm.

Tôi nhìn Lị Vân thật kĩ, cô gái đã xuất hiện trong giấc mộng nhiều năm của tôi.

Nguyên lai cái gọi là mộng, kì thực là kí ức. Mặc kệ là kiếp trước, hay vương lại đến kiếp này. Có lẽ cũng có thể nói, cái gọi là trí nhớ, chẳng qua là một giấc mộng mà thôi.

Tôi cảm thấy một cơn văng vắt, đầu trở nên nặng trĩu.

Hai tay không nhận được ôm lấy đầu, nhắm chặt hai mắt. Tuy rằng lúc này Lị Vân đang ngồi ở đây kể chuyện, giúp tôi tìm lại những kí ức mất mát đã lâu,

Nhưng theo lời cô nói ở «Lãng quên» hôm nay, khả năng không bao lâu nữa tôi sẽ lại quên đi.

Thậm chí đoạn kí ức ở «Lãng quên» này, tương lai một ngày nào đó cũng sẽ biến mất.

Tôi sẽ lần nữa quên đi Lị Vân.

Thực chất tôi và cô ấy rất giống nhau, sợ hãi quên đi, cũng sợ hãi bị quên đi. Nếu bỗng một ngày khi tỉnh giấc, tôi bỗng quên đi bản thân là ai, thì phải làm thế nào đây? Lị Vân khi đó sẽ ở nơi nào?

Liệu cô ấy có quên tôi không?

“Đau không?” Lị Vân hỏi.

“Rất đau.” Tôi ngẩng đầu nhìn cô một cái.

Lị Vân vươn tay phải, khựng lại ở không trung vài giây, rồi cục chậm rãi buông xuống, nhẹ nhàng vuốt tóc tôi.

“Khi cậu lạc đường giữa biển lớn hay sa mạc, tôi sẽ bơi thuyền nhỏ hoặc lạc đà, đến bên cậu. Mặc dù trong kí ức của cậu, tôi có thể vĩnh viễn chỉ là một cô gái vừa bẽn lẽn vừa hung dữ.

Nhưng có một phần nhỏ kí ức không chứa đựng ở vỏ, cũng không chứa đựng ở hồi hải mã, những kí ức này sẽ vĩnh viễn chứa đựng ở trong lòng.”

Lị Vân dùng tay chỉ vào ngực trái, trên khuôn mặt là nụ cười hiền lành như trước.

“Vậy nhé? Tôi nên đi giúp Lị Lị một chút.” Lị Vân nhìn đồng hồ, đứng lên nói:

“Cậu giúp tôi trông quán một lát, tôi sẽ trở lại ngay.”

“Em phải sớm quay trở lại, được chứ?” – Giọng nói của tôi đột nhiên nghẹn ngào – “Bởi tôi nghĩ rằng, tôi sắp quên em.”

“Trước khi anh quên em, em sẽ quay trở lại”

Lị Vân sau khi nói xong liền cười nhẹ, xoay người đi ra cửa, ngắt lấy hai nhánh Mê điệp hương.

Cô bỏ một nhánh vào túi áo trước của tôi, một nhánh cầm trong tay.

“Anh có biết ý nghĩa của Mê điệp hương không?”

Tôi lắc đầu.

“Ý nghĩa của Mê điệp hương chính là Hồi ức. Mùi hương nồng của Mê điệp hương có tác dụng giúp não bộ hoạt động hiệu quả. Từ xưa những phương thuốc cổ đã dùng Mê điệp hương để tăng cường trí nhớ. Vì thế Mê điệp hương liền được coi là tượng trưng cho Hồi ức vĩnh hằng. Từ đó về sau Mê điệp hương trở thành lời tuyên thệ của các đôi tình nhân vĩnh viễn không quên, tin vật dù chết cũng không đổi thay.” Tôi ngửi thấy mùi hương của Mê điệp hương từ trong túi tỏa ra, cúi đầu hít sâu một hơi.

“Cỏ Mê điệp hương, là để tưởng nhớ. Người yêu ơi xin hãy nhớ kĩ” Lị Vân cười nói,

“Đây chính là đoạn đối thoại nổi tiếng trong vở «Hamlet» của Shakespeare.”

(There's rosemary, that's for remembrance;

pray, love, remember:

and there is pansies. that's for thoughts... - Hamlet. Act4, Sc.5)

Tôi ngẩng đầu nhìn đôi mắt lấp lánh của Lị Vân.

“Còn nữa, anh biết câu chuyện cổ tích «Công chúa ngủ trong rừng» bản gốc chứ?”

Tôi lại lắc đầu. “Trong bản gốc của «Công chúa ngủ trong rừng», công chúa ngủ trăm năm chẳng phải do nụ hôn hoàng tử gọi tỉnh, mà tỉnh lại nhờ một nhánh Mê điệp hương.”

“Một ngày nào đó anh lãng quên em...” Lị Vân nhẹ nhàng lay động nhánh Mê điệp hương trong tay,

“Em sẽ dùng mê điệp hương làm sống dậy hồi ức trong anh đã lâu không tỉnh lại.”

Tôi không đáp trả, chỉ cảm thấy mùi Mê điệp hương trong không khí ngày càng nồng đậm.

“Thiếu chút thì quên.” Lị Vân thè lưỡi, “Bánh bích quy có tẩm mê điệp hương đã nướng xong rồi.”

Cô đi vào trong, mở cửa lò nướng, lấy ra một mẻ bánh quy nóng giòn.

“Anh ăn thử xem.” Cô cười, “Đây là lần đầu tiên em nướng bánh quy tẩm mê điệp hương.”

“Em dùng lò nướng nướng bánh quy, nó sẽ không đau chứ?”

“Sẽ không.” Cô nói, “Mê điệp hương là hồi ức, tất thấy những hồi ức của em và anh đều rất tươi ngọt, vì thế sẽ không đau.”

Lị Vân mở cửa, quay đầu nhìn tôi cười:

“Bất kể khi nào và ở đâu, nếu anh lãng quên em, em nhất định sẽ ngắt xuống một nhánh Mê điệp hương, đặt ở trước ngực, sau đó đến gần anh nói một câu.”

“Nói một câu?”

“Em là Tô Lị Vân, có thể gọi em là Lị Vân.” Lị Vân cười, thật ngọt ngào, thật ôn nhu, cũng thật sạch sẽ.

Dường như có cái gì đang thức tỉnh, không gian trong «Lãng quên» tràn ngập mùi Mê điệp hương say đắm.

End

~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-quen>